

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№1 (88)
СІЧЕНЬ
2012 РОКУ**

Мир вам і благодать хай примножаться!

Дорогі брати і сестри у Христі!

**Від щирого серця вітаю вас з великим святом
Різдва Христового та Новим 2012 роком!**

Власне, 2012 років тому темної ночі над Віфлеємом заспівав величезний ангельський хор, звіщаючи всьому людству про знаменну подію: «Хлоп'ятко родилося нам». Цієї ночі збулися багато пророцтв про прихід «Примирителя, Месії, Еммануїла, Бога сильного та Отця вічності», і все це — у Христі Ісусі, Господі нашім. Цю предвічну тайну нам відкрив Бог, щоб ми раділи в Ньому, були щасливі в Ньому і свідчили іншим про безмірне багатство Його благодаті!

Бажаю всім вам ще ближче підійти до Ісуса, ще більше захоплюватись Ним і всю надію покласти на Його рамена!

Хай Різдво Христове принесе у ваші серця небесний мир, благодатну віру, любов до Бога та всіх людей.

Завжди пам'ятаймо, що Бог-Отець, спонукуваний вічною любов'ю, віддав Свого Сина Однородженого, щоб ми були спасенні та унаслідували вічне життя!

*З любов'ю та молитвами,
Старший єпископ ЦХВСУ*

Михайло ПАНОЧКО.

СВЯТІСТЬ ХРИСТІЯНИНА

Михайло ПАНОЧКО

*Старший єпископ
Церкви ХВЕ України*

Згадаймо юнака, який питав в Ісуса, що йому робити, щоб успадкувати вічне життя. Хороший юнак — він не цікавиться, як йому бізнес розвинути, як

більше грошей надбати. Він цікавиться істинами Божими. І чогось йому бракувало. Чого? Хочеш бути досконалим — продай все, що маєш, роздай бідним і тоді прихोдь. Зажурився юнак і з похнюпленою головою відійшов від Ісуса.

Який висновок зробив Господь? Тяжко багатому увійти в Царство Боже. Так багато хороших речей було в того молодого чоловіка, але щось одне його міцно тримало.

ст. 4

ВДОВИНА ЛЕПТА

Багато людей хотіли увіковічити себе. Щоб увійти в історію, вони йшли на великі подвиги, долали великі відстані, витрачали великі кошти і навіть віддавали своє життя.

ст. 5

ДЕСЯТЬ ВОРОГІВ МОЛИТВИ

«Приймаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв» (Євр. 10:23).

Бог вірний обіцянкам, котрі Він дав у Святому Писанні. Він завжди чує молитви і ніколи не запізнюється з відповіддю на них. Але є періоди в нашому житті, коли Бог не відповідає або, як нам здається, не чує нас. Цьому є причини.

ст. 5

ГЛАВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ЦЕРКОВ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЗУСИЛЛЯ ЗАДЛЯ ЗАХИСТУ ІНСТИТУТУ СІМ'І

Рада Євангельських Протестантських Церков України 9 грудня провела засідання, на якому підвела підсумки своєї діяльності та намітила план роботи на 2012 рік, повідомляє Інститут релігійної свободи.

ст. 6

Церква і ЗМІ: ДІАЛОГ ЧИ ПРОТИСТОЯННЯ?

Микола Синюк

заступник старшого єпископа ЦХВСУ

ст. 7

ПЕРША РІЗДВЯНА ПІСНЯ

Чарльз Сперджен

ст. 3

ЧИ ЩАСЛИВИЙ Я

Інколи здається, що ти пізнав щастя... Але минає небагато часу – і усвідомлюєш, що насправді це було не щастя, а початок сильного випробування. Ні як не можеш зрозуміти, чому так відбувається. Намагаєшся відокремити приємне від горя й називаєш те приємне щастям... Але потім розумієш, що відокремлення неможливе, тому що усе між собою тісно пов'язане. І чим більше таких сторінок у твоєму житті, тим більше починаєш сумніватися в тім, що справжнє щастя взагалі є.

Трапляється, що після «темних днів» з'являються «промені сонця», і тоді хочеться вірити, що нарешті настав той прекрасний день, коли ти зустрівся віч-на-віч зі щастям. І навіть і не згадаєш того, що колись затьмарювало твоє життя. Ти радієш, що прийшло світло у твоє життя. Але не розумієш, що це світло недовго буде з тобою. Подібно до того, як день має свій початок і має свій кінець.

Запитуючи себе: «Чи щасливий я?», розумію, що ні. Тому що не там його шукав. Правильно сказано: «Щастя – як метелик, за яким женешся, але ні як не можеш пімати, а коли зупиняєшся, то воно раптом сідає нам на плече».

Так, є Той, Хто прийшов дати істинне щастя. Його розуміння щастя відрізнялося від мого, тому я і не приймав Його. А Він Той, Кого я так довго чекав.

Коли я зустрів Його, то побачив різницю між тим, що я розумів, і тим, що говорить Він. Тоді я усвідомлював, що насправді був нещасливим. Сльози, які я пролив, і біль, який терпів, не були заради Нього, а заради власного егоїзму. Те нещастя, яке я терпів, могло б бути для мене блаженством. І ось раптом відбуваються революційні зміни. Приходить Він і ніби змінює цінники на товарах. Все ставить навпаки. Якщо колись я думав так: я зустріну щастя – і воно мене наповнить, то тепер Він говорить мені про нове життя, про нові поняття й про новий спосіб життя. Чому ж Він почав із цього? Чому духовна вбогість робиться джерелом щастя? Тому що вона є основною

характерною рисою того, хто знаходить це щастя. Усвідомлення своєї духовної вбогості – це найперше, що необхідно мені, щоб увійти в Царство Боже. Двері в Царство Боже дуже низькі, й увійти в них може тільки той, хто низько вклониться. Я ж ці двері в палац щастя уявляв собі високими. Я намагався увійти в них і не міг зрозуміти, чому ні як не можу, але ж треба було тільки «пригнутися».

Коли впадаєш у відчай, коли зустрічаєш трагедії й переживаєш розчарування, саме тоді хочеш піти в таке місце, де знайдеш спокій. З'являється бажання мати крила, які віднесуть тебе далеко від болю й страждання. Але Він відкриває щось незрозуміле на перший погляд: «Блаженні ті, що плачуть...» Усе життя минуло в гонитві за задоволенням і за радісними миттями. Прагнеш мати багато енергії, сил і часу для пошуків розваг і, щосили, уникаєш болю й страждання. І от Він відкриває зовсім новий підхід до життя, що перекреслює неправильні поняття радості й щастя. Він проголошує щасливим того, хто плаче, тому «що він утішиться». Він обіцяє йому благословення, радість, мир і розраду.

У своєму пошуку щастя я був твердим. Намагався всіма силами знайти його й так вхопитися за нього, щоб ніхто не зміг би його в мене вивести. Я боровся з усією хоробрістю за щастя й докладав усіх сил, щоб його завоювати. Але тепер, прислухавшись до Його слова, як у дзеркалі, я побачив себе насправді беззбройним. Я думав, що моя зброя витримає всі битви і я зможу завоювати щастя, але я не тією зброєю користувався. Тепер Він запропонував мені Свою зброю, яку Сам не раз використовував – лагідність. Не зухвалість. Не бойовим криком завоюється щастя. Але м'якістю, тишею, ніжністю, терпінням і покірністю. Це були не просто слова, лагідність – риса Його характеру, яку Він хотів бачити в мені.

І отут Він вимовив щось важливе, що пролило світло в мою свідомість. Я стільки разів намагався задовольнити свій духовний голод, але не розумів, чому не настає мить насичення. А тепер зрозумів, що сам я не зможу нагодувати себе, тому що в мене немає нічого праведного, тому що я – духовний банкрут. Прийшовши в стан лагідності, я усвідомив, що є тільки одна надія на одержання праведності – одержання її з рук Божих. Треба тільки мати бажання її одержати.

Говорячи про милість, Ісус не мав на увазі гуманізм. Милість – саме те, чого

мені не вистачало в моїх боях за щастя. Тоді я не думав, що відбувається навколо. Махаєш мечем на всі боки, ідучи до своєї мети, не жаліючи нікого. Але раптом ти постаєш перед таким же сильним воїном, як ти, що на цьому ж полі бою бореться за те саме, що й ти, – за щастя. Виявляється, він зовсім недавно вступив у бій і ще повний сил, тоді як ти уже в ранах і крові. Він не проходить повз тебе, тому що знає, що ти – один із сильних, і так само безжально й холодно завдає тобі болю, як і ти колись це робив. Як би хотілося, щоб він виявив хоч краплю жалю й милості до тебе, але цього немає. Я зрозумів, що зі мною поведуться так, як я колись поведився з іншими.

Коли триває боротьба за щастя, тоді все, що завгодно, може наповнити твоє серце. Особливо коли ти борешся, не розуміючи, що таке щастя насправді. Начебто здається, що борешся за праве діло. Але не розумієш, що те, що у твоєму серці, не дає тобі побачити, що ти борешся зовсім не за щастя. Щастя поруч, але ти його не зауважуєш.

Зупинившись хоча б на мить і відкинувши всі свої егоцентричні бажання, можна побачити щастя і зрозуміти головне: за Нього не потрібно боротися, а всі битви насправді були недоцільною тратою часу. Ти, заповнений красою цього щастя, не можеш відірвати свого погляду від нього ні на мить. Перебуваючи в Його присутності, розумієш, що більше не зможеш підняти важкого мечя, щоб розмахувати ним. Що тобі він більше не потрібний. Ти мусиш знову піти на поле бою, але не для того, щоб воювати. Ти пізнав справжнє щастя і тепер не можеш таїти його у своєму серці. Ти йдеш на поле бою не для того, щоб нести ненависть, але щоб примирити всіх. Можливо, хтось зупиниться, щоб прислухатися до того, що ти говориш. Можливо, багато хто зрозуміє, що насправді не за щастя борються, викинуть свої мечі й підуть за тобою. Але будуть і ті, які не приймуть тебе й відкинуть. А може, навіть замахнуться своїми мечами, щоб убити тебе. Але смерть уже не матиме значення, бо ти довідався, що таке справжнє щастя.

Я його зустрів. Я став перед ним із закритими руками й розбитим життям. Але воно прийняло мене таким, яким я є. Воно наповнило світлом моє життя – й темрява ніколи не настане. Це щастя ніколи мене не залишить. Воно буде вірним мені до самого кінця. Воно ніколи не змусить мене плакати... Тому що моє щастя – це Ти, Ісусе. Істинне щастя, за яке варто пролити слюзи й терпіти приниження й біль і якщо хтось гідний зайняти місце в моєму серці й жити в ньому, то це тільки Ти, Ісусе...

Іван Артені.

ЛИСТ ПОДЯКИ БРАТСТВУ ЦХВЕУ

На адресу Церкви Християн Віри Євангельської України від Оргкомітету церемонії «Пам'ятай увесь шлях» надійшов лист подяки наступного змісту:

Від щирого серця дякуємо братству Церкви Християн Віри Євангельської України за сприяння та допомогу в проведенні Всеукраїнської міжконфесійної церемонії вшанування пам'яті сподвижників християнської віри «Пам'ятай увесь шлях», що проходив 25 листопада в Міжнародному центрі культури і мистецтв (Жовтневому палаці) м. Києва.

Особливу подяку висловлюємо єпископам Михайлу Степановичу Паночку, Миколі Петровичу Синюку, Олександру Івановичу Бабійчуку, Василю Михайловичу Боєчку, Миколі Маркіяновичу Камінському та всім членам ради старійшин.

Учасці Церкви Християн Віри Євангельської України у церемонії стала величезним духовним благословенням для представників багатьох Церков, що були присутні на цьому заході або були разом із нами через телебачення та радіомовлення. Старші служителі вашого братства виступали із зверненнями до християн, говорили слово настанови для молодого покоління віруючих, свідчили зі свого життя та звершували благочестиві молитви за український народ. Ми щиро віримо, що всі ці дії, помазані Духом Святим та звершені на місці, політому кров'ю багатьох тисяч мучеників, позитивно вплинули на духовну атмосферу та ситуацію в країні, яка так потребує сьогодні Божої ласки і допомоги.

Хочемо, щоб ви знали, що ми дуже цінуємо і шануємо вас, вашу працю, а також мудрість і досвід, яких так часто не вистачає молодим служителям Божим. Молимося, щоб Господь рясно благословив вас, ваші сім'ї та ваше служіння. Бажаємо нових успіхів і плодів у справі служіння на ниві Христовій, а також сімейного благополуччя, доброту, міцного здоров'я та довгих років життя.

Сподіваємося на подальшу плідну співпрацю з вами.

З повагою та Христовою любов'ю,

Оргкомітет церемонії «Пам'ятай увесь шлях».

ВИРІШУВАТИ КОНФЛІКТИ ВЧИЛИСЯ У РІВНОМУ

Депресія, конфлікти, образи – такі явища стали буквально діагнозом сучасного суспільства. Як допомогти людям, пригніченим через невдачі у роботі, особистому житті, як виявити причину внутрішнього конфлікту і своєчасно та правильно надати християнську консультацію? Саме такі питання розглядалися на семінарі «Робота над серцем людини», який 8-10 грудня пройшов у Рівному.

Щоб повчитися християнському консультуванню та методиці вирішення конфліктних ситуацій, з різних регіонів України з'їхалися 35 місіонерів. Спікерами були Едуард Сівець, який викладав конфліктологію, та Віталій Гура, який навчав християнському консультуванню.

На запитання, чому назріла потреба у викладанні такого предмету, як конфліктологія, Едуард Сівець відповів: «Конфлікт – це одна зі сфер нашого життя. На будь-якому рівні конфлікт – це міні-війна зі своїми жертвами, союзниками і опонентами. У конфлікті немає переможців, є лише жертви, ллється кров і ламаються долі».

У ході лекції Едуард Павлович звернув увагу на те, що під час вирішення конфлікту важливо перевірити мотиви поведінки. «Любов – основа вирішення будь-яких конфліктів. Якщо конфлікт розгорівся через егоїстичну позицію, через бажання будь-яким чином відстояти своє власне «я», це не приведе до правильного рішення. Розв'язати протистояння можна лише тоді, коли ви справді бажаєте відновити мирні стосунки або вступаєте в переговори заради блага інших».

Цікаво, що існують і негативні мотиви примирення, від яких варто відмовитися. Це гордість або бажання підняти себе, бажання помсти, страх, бажання отримати матеріальні переваги. Наголошувалося на тому, що, перш ніж вирішувати конфлікт, треба зважити, наскільки серйозний вчинок опонента. «Проаналізуйте, що про

що ситуацію написано у Біблії, – радить викладач. – Подумайте, можливо, ситуація настільки банальна, що її не варто розкручувати і перетворювати на велику проблему? Ціль докору – не підкреслити факт скоєного, а дати людині зрозуміти свою помилковість самотужки».

Не менш важливу практичну інформацію місіонери почули і в ході лекційного курсу Віталія Гури «Християнське консультування». Місіонери, як ніхто інший, мають чутливе серце та тонке відчуття чужого болю і переживання. Вони неозброєним оком повинні бачити тих, хто в розпачі. «Є певні ознаки, за якими можна визначити, що людина потребує консультації, – пояснив Віталій Олексійович. – Якщо ви помічаєте в людині незадоволення і емоційну вибуховість, це говорить про те, що вона щось переживає. Деяким людям притаманні самоприниження, глузування над своїми недоліками. Насправді під маскою глузування ця людина приховує свій внутрішній біль. Ще одна ознака – те, що на запитання, яке вимагає рішучої відповіді, людина відповідає: «Не знаю». Це знак того, що вона боїться відповідальності».

Консультування – це не пліткування і не проповідь, це вміння вислухати і дати пораду так, щоб у неї склалося враження, начебто вона сама до цього дійшла.

Місіонери впевнені, що здобуті теоретичні знання стануть їхньою практикою у щоденному служінні.

Ірина Наумець.

НЕ ЖАЛІЙТЕ ЧАСУ НА МОЛИТВУ

Бути просто зайнятим — це ще не все. Життя треба організовувати відповідно до того, що для нас справді важливо, інакше ми ризикуємо весь день не знати ні хвилини спокою і в той же час нічого не зробити. Але як визначити найважливіші діла? Молитва не дає нам забути, що для нас справді цінне. Спілкування з Богом зберігає правильну установку наших пріоритетів.

Дуже багато людей, які називають себе віруючими, признаються, що вдаються до молитви у вкрай рідких випадках. «У мене надто мало для цього часу!» — кажуть вони.

Наше життя виглядає саме так — часу в нас нема. Розповідають про одного фермера, котрий, піднявшись на світанку, вирішив зорати своє поле. Найперше треба було змастити трактор, але змазки не виявилось, довелося йти до крамниці. По дорозі він помітив, що худоба ще не годована. Рушивши до годівниці, він наткнувся на мішки з картоплею і побачив, що вона дуже

проросла. Вирішив зайнятися картоплею, але, проходячи мимо піддашся, згадав, що дружина просила принести дров для печі. Поряд накульгувало курчатко. Кинувши дрова, він почав ловити хвору пташку... Бідолаха так і не виїхав у поле.

Отже, бути просто зайнятим — це ще не все, треба вміти організувати своє життя, виділити найголовніше. Уявіть, що перед вами висить велика картина. Відступіть від неї і подивіться, як вона виглядає в цілому. Що кидається в очі насамперед? Що розраховано на тривале сприйняття? Багато з нас згодні з тим, що здоров'я і сім'я для нас важливіші, ніж багатство і кар'єра, і все одно ми з головою пірнаємо в роботу, забуваючи і про здоров'я, і про сім'ю.

Молитва ж не дає нам забути, що для нас найважливіше. Якщо кожного ранку передусім ми будемо ставати на молитву, це допоможе залишатися в формі весь день.

Повірте, час, витрачений на молитву, не пропадає даремно. Великий реформатор Мартін Лютер звершив у своєму житті чимало добрих діл, плоди його праці видні й сьогодні. У чому ж секрет його успіху? Все в тому ж — у нього завжди знаходився час для молитви. Якось, зайнятий терміновою справою, він вигукнув: «Сьогодні мені потрібно зробити так багато, що перші кілька годин я повинен провести в молитві!».

Ви запитаєте: «Ми повинні молитися по кілька годин?»... Не хвилюйтеся! Одного разу колишньому президенту США Аврааму Лінкольному задали питання: «Якої довжини повинні бути ноги в людини?». Він відповів: «Достатньої, щоб вони діставали до землі». Це жарт, але з молитвою майже так само — часу треба стільки, щоб налагодити глибокий зв'язок з Господом, колись — більше, колись — менше.

Нехай ваша молитва буде простою. Відкрийте своє серце Богові і розкажіть йому про все, що ви думаєте, що би ви хотіли зробити сьогодні. Пам'ятайте, що молитва — це добрий спосіб правильно розподілити час.

Ще один секрет, який дозволяє ефективно розпорядитися часом, полягає в тому, що треба працювати спільно і молитися спільно. Нездорові стосунки з близькими змушують витрачати час марно. Відсутність взаєморозуміння з родичами — як багато часу ми проводимо в цій війні! Молитва приносить мир. Коли ми молимося, Бог вирівнює наші відносини з іншими людьми. Коли я молюся разом зі своїм сином, я чую, що він говорить Богові, я чую його переживання, турботи, бажання, я розумію його, і наші стосунки поглиблюються. Разом з Богом ми плануємо наш день, тому ні як не можна вважати молитву тратою часу!

«Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!»
(Лк. 2:14).

ПЕРША РІЗДВЯНА ПІСНЯ

Чарльз
Сперджен

Поклоніння ангелам — це забобон, але любов до ангелів — це доброчинність. Коли розмірковуєш над роллю ангелів і над тим, з яким розумінням, співчуттям і добротою вони ставляться до людей, то відчуваєш щодо них почуття любові. Досить звернутися лише до одного епізоду з історії життя ангелів, про який йдеться в нашому тексті, щоб навіки полюбити їх. В їх серцях нема ні краплини заздрості!

Ангели не заздрили людям. Вони щиро зараділи, коли побачили Бога в тілі Немовляти. Спустившись з небес, вони прийшли до бідних пастухів і повідомили їм радісну новину. Мабуть, вони виконали би свою пісню з такою ж радістю і перед римським імператором, якби Господь послав їх до нього. Але вони були послані до пастухів, і це зовсім не образило їх.

Люди, одержимі гордістю, вважають гідним заняттям проповідувати королям і вельможам, але бояться втратити своєю так звану гідність, проповідуючи простим людям. Ангели поведуться інакше. Радість і захоплення були в їх звістці, коли вони співали: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!». Добра Новина для людей була Доброю Новиною і для ангелів. Бо серце, наповнене співчуттям, перетворює добрі новини для інших на добрі новини для себе.

Іхня пісня була короткою, але, як зауважив один з богословів, вона була «гідна ангелів, що виразили найбільшу і найблагословеннішу істину настільки лаконічно, що для розсудливої людини їх слова були більші, ніж міг витримати розум, настільки вони були наповнені смислом».

Ангели співали про те, що люди здатні були зрозуміти, про те, що людям варто зрозуміти, про те, що може змінити людей на краще, якщо, звичайно, люди зрозуміють це. Ангели співали про Ісуса, Який народився в хліві. Ми завжди повинні пам'ятати, що їх пісня створена на основі цього факту. Вони співали про Христа і про спасіння, яке Він приніс людям. І про це спасіння вони сказали наступне: «Спасіння принесе славу Богові, воно дасть мир людям, і воно є ознакою прихильності Бога до людства».

Ангели сповістили, що це спасіння прославляє Бога. Вони були свідками багатьох величких моментів в історії всесвіту, вони співали в численних хорах на славу Всемогутнього Бога. Вони були свідками творення, «коли разом співали всі зорі поранні, та радісний окрик здіймали всі Божі сини» (Іов 38:7). Вони бачили, як планети за велінням Суцього набували форми і починали свій шлях в безмежному просторі. Вони співали величні пісні у багатьох світах, створених Великим. Нема сумніву, вони часто виголошували: «Благословення, і слава, і мудрість, і хвала, і честь, і сила, і міць — нашому Богу на вічні віки!» (Об. 7:12).

Коли Господь створив їх самих, то їх перший подих вже був піснею, але коли вони бачили, як Бог творив нові світи, в їх пісні появлялися нові ноти; вони піднімалися вище у своїй гамі захоплення. Коли ж вони побачили Бога, що зійшов з небес, прийняв вигляд Немовляти, вони почали співати ще урочистіше. Вони відчували, що більшою добротою Бог проявляв не міг. Так вони виконали найвищу хвалу Богу за Його найвище діяння.

У чому виражається повчання в ангельській пісні? Передусім у тому, що спасіння — це найвища слава Бога. Бог прославляється кожною росинкою, що іскриться на сонці. Він прославляється кожною лісовою квіткою, що скромно квітне в лісовій тиші, але має чудовий аромат. Він прославляється кожною пташкою, що щебече на гілці, кожним ягнятком, що вистрибує на лузі. А хіба риба в морі не прославляє Бога? Чи не все творіння звеличує Його? Чи є що-небудь під небом, окрім людини, що б не прославляло Бога? Чи не звеличують Його зорі, коли вони пишуть Його Ім'я на небозводі своїми золотими літерами? Чи не схилиються перед Ним блискавиці, коли виблискують Його сльозам, вогненними стрілами розриваючи

нічний морок? Чи не прославляє Його грім, подібний до барабанного бою армії Божої? Чи не прославляє Його все, від найменшого творіння до найбільшого?

О творіння, ти можеш бути величавим хоралом хвали, але ти не можеш виконати безсмертний гімн Втілення! У Ньому більше величі, ніж у всьому творінні. В Ісусі, що лежав в яслах, більше музики, ніж у всіх світах. Зупинись, християнине, задумайся над цим. Подивись, як кожна риса Бога відображена тут. Бог стає людиною, щоб бути справедливим Богом. Яка любов явлена нам через втілення Ісуса. Яка вірність! Скільки обітниць сповнилося того дня! Скільки урочистих зобов'язань Бог взяв на Себе!

«Слава Богу на висоті...» — це стара-стара пісня; її ангели співали ще до створення світу. Але після втілення Ісуса на землі вони перед Божим престолом заспівали нову пісню, додавши нову строфу: «... і на землі мир». В Едемському саду вони її не співали. Там був мир, і це було абсолютно природно, у цьому не було нічого дивного. Тоді вони співали про славу Божу — тоді це було найважливіше. Але людина згрішила, і з того дня, коли херувим вогненним мечем вигнав людей з саду, на землі не було миру, окрім як в серцях віруючих, які зачерпнули його з джерела життя, втіленого в Христі. Війни бушували у всіх кінцях землі, люди вбивали один одного... Війна йшла не тільки під відкритим небом, а й всередині людини. Совість билася з безсовісністю людини, сатана мучив людей думками про гріх. Земля не знала миру з дня падіння Адама. Але тепер, коли явився новонароджений Цар, пелюшки, в які Його огорнули, стали білим прапором миру. Хлів перетворився на місце, де припинилась війна між людиною і її совістю, між людиною і її Богом. Саме тоді прозвучала сурма: «Вклади меч в піхви, людино, клади меч в піхви, совісте, тому що віднині людина в мирі з Богом і Бог в мирі з людиною».

Хіба не відчуваєте ви, браття, що Євангеліє — це мир для людини? Де це можна відшукати мир, як не в Ісусі Христі? Мир є тільки в Тому, про Кого сказано: «Він буде миром» (Мих. 5:4). І який чудовий цей мир! Цей мир, як ріка, праведність, як морські хвилі. Це мир Божий, він перевершує всяке розуміння людське, він оберігає наші серця і наш розум через Господа Ісуса Христа. Це святий мир між прощеною душею і Богом, між грішником і його суддею. Саме про нього співали ангели: «... і на землі мир».

Ангели закінчили свою пісню словами: «... у людях добра воля!». Мудрі люди, милуючись природою, роблять висновки, що Бог добрий до людей, інакше природа не була би так добре влаштована. Але я не знаю жодної людини, яка сподівалася б здобути мир для своєї душі на основі цього. Однак я знаю тисячі людей, які абсолютно впевнені, що Бог добрий до людей. І якщо ви запитаете, на чому ґрунтується їх впевненість, то вони з готовністю скажуть, що Бог добрий до людей, тому що Він віддав заради них Свого Сина. Перша строфа прославляє Бога, друга сповіщає мир, а третя зігріває моє серце найбільше.

На жаль, є й такі, які думають, що Бог — це похмура істота, яка ненавидить людство. Декому Він уявляється абстрактною субстанцією, котрій нема діла до нашого життя. Але послухайте, у Бога є «до людей благовоління».

Богозневажнику, ти прокляв Бога, але

Він не прокляв тебе. Він добрий до тебе, незважаючи на те, що в тебе нема добрих почуттів до Нього. Атеїсте, ти чиниш великі і тяжкі гріхи проти Всевишнього, але Він ніколи не образив тебе, тому що Він добрий до людей. Нещасний грішнику, ти порушив Його закони, ти боїшся наблизитись до престолу благодаті, думаючи, що Бог з презирством відкине тебе.

Але послухай і втішся: Бог добрий до людей. Він сказав: «... не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити!» (Єз. 33:11). В іншому місці читаємо: «Прийдіть, і будемо правуватися, — говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, — то стануть мов вовна вони!» (Іс. 1:18). І якщо ти запитаєш: «Господи, як я можу знати, що Ти добрий до мене?», Він, вказавши на хлів, відповість: «Грішнику, якби Я не був добрий до тебе, хіба віддав би Я Свого Сина? Хіба післяв би Його стати смертю із вас, щоб Він відкупив вас від смерті?».

Ви, хто сумніваєтесь в любові Творця, згадайте хор ангелів, їх небесну славу, і нехай ваші сумніви щезнуть у звуках неземної мелодії. Бог благоволить до людей, Він готовий простити їм, Він готовий не помітити злочинів, беззаконня і гріхів. А якщо сатана скаже: хоч Бог і добрий, Він все ж не може перестати бути справедливим, тому Його милість не діє і Він не спасе вас від смерті, — тоді згадайте першу строфу пісні: «Слава Богу на висоті...» і скажіть сатані: коли Бог проявляє турботу про грішника, що покаявся, то в його серце вселяються не тільки мир, а й прощення. Тому Бог у Своїй безмежній справедливості виправдовує грішника і цим прославляє Себе.

Сподіваюся, що ви пережили щасливі різдвяні дні, тому що могли відчути силу і глибину слів: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!».

І скажіть: хіба пісня ангелів не пробуджує у вашому серці радість? Коли я прочитав в Біблії про ангелів, що співали, то подумав: «Якщо ангели вітали прихід Спасителя співом, то чи не годиться й мені проповідувати співом? І чи не годиться моїм слухачам йти по життю з піснею? Чи не повинні їх серця радіти і душі — веселитись? Напевне, є у світі похмури релігійні люди, народжені темної грудневої ночі, які думають, що усміхатися — гріх, і вважають, що християнин не повинен радіти і веселитися».

Як би я хотів, щоб ці панове змогли побачити ангелів в ту мить, коли вони співали про Христа! Вони усвідомили б, що тим більше люди повинні співати про це, співати доти, поки живуть, співати, коли помиряться, співати про це вічно, коли вони опиняться на небесах.

Я впевнений, що віра без радості — це хвора релігія. Воттс потрапив у ціль, коли написав: «Бог дав віру не для того, щоб позбавити всіх задоволень відразу».

Віра дана нам на спасіння. Можливо,

увірувавши, ми позбавляємось деяких колишніх радостей і задоволень, але віра дає нам набагато більше, щоби з надлишком поповнити те, що забрала. О ви, що бачите в Христі лише причини для сумнівів і сліз, о ви, що завжди повторюєте:

О Боже! Тяжко нам там бути,

Де треба спину свою гнути.

Подивіться на ангелів. Хіба вони супроводжували свою новину стогоном і зітханнями? Ні, вони з радістю проголошували: «Слава Богу на висоті...» Наслідуйте їх, мої дорогі брати. Якщо ви сповідуєте християнство, намагайтесь завжди бути в піднесеному настрої. Нехай інші плачуть. Але:

Що за причини у дітей царя —

Ім не дають без сліз прожити й дня?

Радійте в Господі завжди. Не думайте, що усміхатися грішно. Самопапуження і смуток — зовсім не доброчинність. Прокляті сумують, спасенні нехай радіють. Ми завжди повинні примножувати в душі почуття вдячної радості. Коли ангели спустились з небес, то вони повідомили про Добру Новину таким чином, що в ній не можна було сумніватися. Самі посланці були доказом її істинності.

Бідна душе, згадай про ангелів, що співали, і не смій більше сумніватися в благоволінні Божому! Не йди в синагогу лицемірів з пісним обличчям, щоб почути нудного проповідника, котрий з виразом відчаю на обличчі буде говорити про Добру Новину. Ти не повіриш йому, тому що він розповідає про Добру Новину без радості, бубонить замість того, щоб співати від серця. Добра Новина — найбільша радість для ангелів і людей. Благословенне Різдво, бо ангели пускаються з небес, щоб зміцнити нас в вірі у благовоління Боже до людей!

Ангели співали: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!». Однак що я бачу навколо? Я бачу поган, що кланяються своєму ідолу; бачу людей, що падають на коліна перед зогнилою одежею на святих моцях і перед рукотворними статуями Бога. Я не бачу шанобливого ставлення до Бога.

Світ служить мамоні і кривавому Молоху. Бог забутий, Його Ім'я зневажається... Чи про це співали ангели? Чи таке майбутнє спонукало їх співати: «Слава Богу на висоті...»? Ні, звичайно. Наближаються кращі дні, недарма вони співали: «... і на землі мир...» Але, на жаль, люди досі не перекували меч на орала і списи на серпи! Війна повсюди! Але ангели пообіцяли мир. Їх пісня — велике пророцтво, яке

свідчить про велику славу. Недалеко час, коли прийде Грядущий Христос. Господь прийде знову, і коли Він повернеться, Він скине ідолів з їх постаментів. Він знищить кожну ересь і зупинить ідолопоклонство. Він царюватиме від полюса до полюса. Ні один розбрат не кине тінь на Царство Месії, жодна крапля крові не проллється; не підніме народ на народ меч свій, і не будуть більше вчитися воювати.

Наближається час, коли храм дволікого Януса буде зачинений назавжди і жорстокий Марс буде вигнаний із землі. Настануть дні, коли лев їстиме соломку, як віл, і лежатиме поруч з дитиною, що грається біля нори гадюки. Цей час все ближче, перші промені сходу вже осяяли наш вік. Ось Він іде з сурмами на хмарах слави. Він прийде — Той, Кого ми очікуєм з радісним хвилюванням, Хто стане славою відкуплених і жахом для Його ворогів. Коли ангели співали, то їх пісня відлунувала луною в славному майбутньому.

Тепер кілька практичних порад. Я бажав би, аби всі, хто відзначатиме Різдво в цьому році, наслідували приклад ангелів. Для багатьох людей відзначити Різдво — означає відсвяткувати народження Спасителя, забавляючись, як на оргіях на честь Вахха. Деякі релігійні люди ніколи не забувають, що Різдво — це свято, віддаючи данину традиціям батьків. А остаток дня вони проводять дуже дивним способом, і якщо хто-небудь з них добереться до ліжка без посторонньої допомоги, то це лише чиста випадковість. Вони вважають, що не відсвяткували Різдво як належить, якщо не обілися і не напилися до неприємності...

Браття, ми повинні бути прикладом для інших, щоб вони знали, як треба відзначати цей день. Ангели прославляли Бога, і ми повинні робити так само. Вони співали: «... і на землі мир...» Докладімо зусиль, щоб на Різдво у нас був мир. Може, ви літній чоловік. І ви давно не бачили свого сина, тому що він образив вас. Зустріньтеся з ним на Різдво. «... На землі мир!» Це Різдвяна пісня. Принесіть мир у свою сім'ю.

Чи ось ти, брате. Ти вирішив ніколи більше не розмовляти зі своїм зятем. Знайди його і скажи: «Дорогий, нехай сонце не зайде сьогодні в нашому гніві». Подай йому руку.

А може, ви висловили на адресу свого конкурента далеко не найприємніші слова. Якщо вам ще не вдалося залагодити справу, то обов'язково зробіть це на Різдво.

Саме так треба відзначати Різдво: на землі мир і Богові слава. І якщо є що-небудь на твоїй совісті, щось, що порушує мир у твоїй душі, залишись на Різдво у своїй кімнаті і молись, щоб Бог послав тобі мир; щоб мир був в тобі, з тобою, із твоїм ближнім, мир із Богом. І не думай, що ти гідно зустрів день, якщо не можеш сказати: З людьми, з собою, з Тобою, о Боже, Я буду в мирі, лиш тоді засну.

Коли Господь Ісус стане вашим миром, то пам'ятайте ще про одне — про благовоління до людей. Не намагайтесь святкувати Різдво, не виявляючи доброти до людей. Якщо ви багаті, не забудьте, що поруч з вами живуть бідні. Допоможіть одягнути роздягненого, нагодувати голодного, потішити того, хто плаче. Прагніть виявити до людей доброту в цей особливий час. Нехай кожен з нас утвердиться в намірі не ображати на всіх підряд, як це траплялося раніше. Якщо ми бурчали на оточуючих в минулому році, то постараймося на Різдво бути чемними і ввічливими. І якщо ми прожили цей рік у напружених стосунках із Богом, я благаю Святого Духа, щоб Він дав нам мир з Собою; і тоді, мій брате, це буде найщасливіше Різдво в нашому житті.

Молоді люди! Відвідайте своїх друзів і розкажіть, що Господь зробив для вашої душі, і тоді навколо Різдвяного домашнього вогнища прозвучать чудові історії. Якщо кожен з вас розповість своїм батькам, що Господь зустрівся з вами в домі молитви, що ви залишаєте безпутне життя, щоб любити Бога своєї матері і читати Біблію свого батька, то яке чудове Різдво ви зустрінете разом!

Нехай Бог дасть вам мир з самим собою, дасть вам добре прагнення до миру з друзями і ворогами. І нехай Він пошле вам благодать, щоб ви віддали Богові славу на висоті. Нехай ці святкові дні будуть найщасливішими у вашому житті!

СВЯТІСТЬ ХРИСТИЯНИНА

Дорогі сестри і брати! Біймося, щоби в нас не було чогось одного, яке би нас тримало. Хай нас Бог від того боронить. Ради цілі, до якої покликав Господь, варто все залишити, все покинути.

«Я все вважаю за сміття», – казав Павло. Павло мав ціль. А хіба Ісус зробив для Павла щось більше, ніж для нас із вами? Ні. Він за нього страждав так само, як за нас. Чи є в нас відповідна реакція? Павло настільки оцінив Ісусів подвиг і благодать, що змістом життя для нього став Христос.

Хто або що заважає так сказати нам? Це питання віри. У Павла була ціль. І в нас вона є. Ми хочемо зустрітися з Ісусом. Хочемо тими брамами увійти в місто і бути там, де все святе, чисте і непорочне. А для того маємо бути людьми святими. Не більше і не менше.

Що зробив для нас Ісус і чого Він від нас очікує? «І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих вчинках, тепер же примирив смертю в людській тілі Його, щоб учинити вас святими і непорочними, і неповинними перед Собою, якщо тільки пробуваєте в вірі тверді та стали і не відпадаєте від надії Євангелії, що ви чули її, яка проповідана всьому створінню під небом...» (Кол. 1:21-23); «... Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб її поставити Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27).

Яка висока ціль приходу Ісуса на землю – взяти непорічне і зробити потрібним. Взяти грішне – і зробити святим. Взяти непутяче – і зробити придатним. Петро чітко підкреслює: «Колись не народ, а тепер народ...»

Ось чому центром наших служінь є не традиції, не обряди, не віра в церкву чи наші програми і плани. У центрі нашого життя і служіння – Ісус Христос.

Чому раділи ангели, коли народився Ісус? Люди дрімають, а ангели співають. Вони тішилися, що на грішну землю прийшов Той, Хто буде не судити чи карати, хоч люди того і варті, а милувати, прощати, спасати, лікувати і рятувати. Прийшов час благодаті. Тому й раділи ангели. «Слава в вишніх Богу, на землі мир, а в людях благовоління».

Ісус досягнув цілі, яку ставив перед Собою. З боку Бога зроблено абсолютно все, щоб ми були святими і непорочними. За ким затримка? За нами. Проблема в нас.

Святість у світлі Божого Слова

Що ж таке святість з біблійної позиції? По-перше, це не вигадка людей, це надприродне поняття, яке виходить з небесного престолу. Тому людською логікою його неможливо зрозуміти.

Перше значення слова «святість» – «відділення, відокремлення». Перший раз про святість читаємо у книзі Вихід: «І сказав Він: «Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, – земля це свята!» (Вих. 3:5).

Чим відрізнялася та земля, по якій ходив Мойсей, коли пас віди? Абсолютно нічим. Якби там була якась межа – тут чорне, а там все біле... Але нічого подібного. Просто ту землю Господь відокремив для Себе.

Ми з вами – вчорашні грішники. Але ми почули голос Євангелія, почули спасительну звістку і прийняли рішення: я вірую! Наш рішення прийняти Ісуса як власного Спасителя означало, що ми відокремлюємося від світу, пориваємо з колишнім гріховним життям і беремо інший курс.

Господь творив всесвіт за шість днів, а сьомий день відокремив. Чим той день відрізнявся від решти шести? Абсолютно нічим. Але цей день Господь відділив і освятяв, щоб у цей день люди могли думати про Бога, служити Йому і пам'ятати, що вони – Його творіння.

Михайло ПАНОЧКО

*Старший єпископ
Церкви ХВЕ України*

божка у вигляді теляти. Святі люди, а з'їхали з глузду. Вони бачили, що ті божки не ходять, не говорять. А їхній Бог живий. Гора тремтить. І голос чути.

І люди налякалися. Бог хотів, щоб вони знали, Хто Він. Ісус покликав нас не лише для того, щоб ми увірували в Нього, але щоб ми знали Його. Павло каже, що прагне пізнати Його.

Треба відділитися від того, що не святе, і приєднатися до того, що святе, стати частиною святого.

Ми, віруючі люди, вийшли зі світу, відокремилися від нього, а деякі речі нам наступають на п'яти. Наприклад, хтось, коли був у світі, любив випивати. Господь його відділив, він став віруючим. А через рік, два, десять його знову потягнуло – так пиво запахло, так вино вабить... Або хтось

любив чуже брати. Роки він вже віруючий, але приходять спокуса – і так хочеться поправити те, що не так лежить.

Нечистота, яку ми залишили у світі, дуже хоче прилипнути до нас знову. Чи може віруюча людина гніватися? Певно, що так. А сваритися? А завидувати? А грошенята любити? А то добра смола... З Біблії видно, що блудникам і пиякам легше покаятися, а хто в гроші влюбився, то біда... Служитель має бути некористолубний, користолубство – це ідопоклонство. І багато інших нечистих речей знайдеться. Ми живемо у світі, де повно зла кругом.

Ісус сказав: «Я молю Тебе, Отче, не забори їх від світа, але збережи їх від зла». Деякі невидимі речі причіпляються до сердець служителів, і ті, замість того, аби їх рішуче відсікти, леліють ці речі, свою любов до чогось. Ніхто не знає – ні жінка, ні діти, що він за пазухою носить гадюку.

Згадаймо Каїна. Що йому сказав Господь? Гріх лежить. Його ще можна було роздушити – «Ти пануй над ним». Але як? Як панувати, як я то люблю? Люблю випити. Люблю дивитися, куди не треба. Люблю щось потягнути. Оцю любов треба з корінням вирвати.

Якщо якісь ниточки зі світу тримають нас, ми повинні за допомогою світильника Божого Слова побачити їх і обійти, порвати. Читати Біблію, щоб побачити в ній себе, а не Івана, Петра, Марусю чи Катрусю. Давид говорить: «Випробуй, Боже, мене і пізнай, чи не йду я дорогою злою, і на вірну дорогу мене попровадь».

Увірувавши в Ісуса, ми повинні мати страх Божий, ми не повинні казати: о, я вже не впаду, вже не згіршу. Біблія каже: «Хто думає, що стоїть, бійся, щоб не впа». Через віру в Ісуса ми стаємо святими. Але, відокремившись від світу, ми зобов'язані зробити другий крок – з'єднатися з Ісусом. Шукаймо лиця Господнього, прагнім пізнати Його, занурюймося в Слово.

А якщо спітнемося, що робити? Біблія дає відповідь: «Святий хай освячується ще».

Наша святість відносна, не абсолютна. Абсолютна святість – тільки в Отця, Сина і Святого Духа. Ми святі тому, що в наших серцях оселився Ісус. Ми святі через віру, через поклик.

Третій крок – вчитися святої поведінки

Віруюча людина стає дитям Царя, Божою дитиною і входить у Божу сім'ю. Вона має все. Але ту дитину треба вчити. Вона народжена святою, але ще не вміє свято поводитися. Ми – царські сини і доньки. І в зібрання ми ходимо для того, аби навчитися царської поведінки.

Апостол Петро пише до віруючих людей: «Як слухняні, не застосовуйтеся до попередніх пожадливістей вашого невідання (якщо ви вийшли з Єгипту, чого вас тягне до цибулі і часнику? Там були котли з м'ясом, але були і батоги), але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашим поводитися (навчіться святої поведінки), бо написано: «Будьте святі – Я бо святий!» (1 Петр. 1:14-16).

Якщо ми не вчимося святої поведінки, почнуть проблеми. Так, як це було в коринтян. Перший розділ Павлового послання до них починається словами: «Покликаним святим». А в третьому читаємо: «Я

не міг з вами говорити як з духовними, ви тілесні».

Дехто з наших братів-богословів на тому спокусився, переконуючи, що коринтяни не були народжені згори. Та як тоді вони могли бути святими? Святі люди можуть бути тілесними – тобто мати тілесну поведінку. Не природа, а поведінка неправильна.

«Я Аполлосів». «Я реєстрований». «А ви ноги не миеє – нема вам спасіння». Сіоністи мусили ходити всі наголо обстрижені, а на голові – обов'язково картуз. Це людська лжива святість. Вона нічого спільного з Богом не має. Ісус прийшов, а Йому закидають «святі»: чого Він сидить з митниками? Чого з самарянкою балакає, та ще й з одної посудинки з нею пити хоче.

Поведінка Ісуса була святою. Вчїмся від Нього. Втікаймо від людської святості, бо вона може зіграти з нами дуже лихий жарт. Ми можемо стати перед брамами того міста і почути: «Я тебе не знаю». – «Як не знаєш – я в зібрання ходив, в хорі співав, проповідував». – «Ну і що? Не це паспорт до неба».

Віза в небеса – святість. «Дбайте про мир з усіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа». Третій крок – вчитися святої поведінки. Вчитися любити. Вчитися терпіти. Христос сказав: «Прийдіть до Мене і навчіться...» Чого навчитися? Чудеса творити? По воді ходити?

Терпіть один одного, прощайте... Хіба це легко – прощати, коли на тебе наговорили? У скількох віруючих людей жовч замість жог, щоб бути в печінці, залізла в серце. І вони постійно незадоволені, від них іде постійна гіркота.

Ісуса обплювали, висміяли, засудили і насміхалися навіть тоді, коли Він висів на хресті. А Він не ображався. І кому найперше проповідував Петро? Тим, хто розп'яв Начальника життя. Вони розп'яли – а їм проповідь?

Від кого ми маємо вчитися поведінки? Від Ісуса Христа. «Дивлячись на Зачинателя і Звершителя віри...» Деякі віруючі, опинившись на місці Йосипа, все життя би оплакували самих себе. Що ті брати зі мною зробили... Ой-йой-йой-йой. Є такий дух – дух самооплакування. Втікайте від нього. Коли нам тяжко, почнімо молитися, і щезне всяка біда. Подивися на Ісуса – і тобі стане легше, навіть якщо тебе будуть бити. Віза в Царство – святість. І заради неї можна страждати.

Мені розповідали одну історію. Було це в Канаді. Господь звільнив від наркотичної залежності молодого хлопця. Він покався, освятився, став дуже популярним проповідником і вчителем. Минули десятки років – і до нього приходять нав'язлива думка про наркотики. Він жахнувся. Почав молитися. А думка за ним ходить, як той бандит. Він ще більше молиться. І Господь йому відкриває: воно від тебе не відійде, поки ти не зненавидиш цей гріх.

Проблема в любові. Якщо ти любиш щось гріховне, Бог не буде виривати це з твоїх рук. Але це може призвести до плачевних наслідків. Господь не буде нав'язувати нам Свою волю. Він просить, попереджає, пояснює: отак буде робити – буде добре, а отак – зле. Ми самі маємо захотіти бути святими. І тоді будемо почуватися чудесно. Як це приємно, коли на серці мир, в душі радість, любов. Людина вільна.

Іноді нам закидають, що нам щось не можна. Біблія каже, що нам все можна. Ми не хочемо. Ми вільні. Царським дітям не личить пити, курити, сваритися, лізти в болото. Нас оправдав Господь! Нас освятила кров Христова! І ми маємо розуміти волю Божу.

Остання фаза святості

«Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимося всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). «Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його...» (Рим. 8:29).

Наша ціль – бути подібними до образу Божого Сина. Заради цього нас Господь покликав. Заради цього дав нам благодать на благодать. Хрестив нас Святим Духом. Хрестив для того, щоб ми не тільки на мовах молилися. Святий Дух даний нам, щоб допомогти нам свято жити. Щоб змінювати наш характер, нашу натуру, повидаляти всі корінці гріховного минулого. І ми станемо подібні до Ісуса, а Він «тихий і сердцем покірливий». І знайдемо спокій душам нашим.

Ісус дав нам одягу святості, коли ми стали громадянами нового неба і нової землі. Пильнуймо цю одяг, брате і сестро! Змінюймося в образ Христов. І тоді будемо мати відвагу казати: «Гряди, Господи Ісусе!».

У Біблії зустрічаємо жінку, про яку розповідають тільки чотири вірші, але яка вона стала особою, на яку звернув увагу Сам Ісус Христос. Він поставив її за взірць для всього християнства.

В Єрусалимі було багато людей, які звідусюди прибували на свято. Через декілька днів — Пасха, і кожен юдей хотів провести ці дні у святому місті. Одна жінка, бідна вдова, мала дуже мало грошей, тому хотіла їх використати правильно.

Вона підійшла до скарбниці і вкинула туди всі свої гроші — дві лепти. Вдова тільки на коротку мить виринула з тіні своєї убогості, а потім знову загубилася в натовпі людей. Жінка, ім'я якої навіть не згадується, думала, що її ніхто не бачить. Але за нею уважно стежив Ісус.

Це Його останній день у храмі, в домі Отця. Через декілька днів Його схоплять, щоб розп'ясти. Він сидів навпроти скарбниці і спостерігав за людьми. Ісус Христос бачив серце бідної вдови і знав її думки. Він бачив, скільки вона поклала, і знав скільки в неї залишилося. Подаяння цієї жінки мало вплинуло на доходи храму. Та й що можна купити за дві лепти?

Незважаючи на це, Ісус вважав її дар таким значним, що саме на нього, а не на пожертвування багатих людей, звертає увагу Своїх учнів. Він говорить: «Ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбницю. Бо всі клали від лишку свого багатства, а вона поклала з убогства свого все, що мала, — свій прожиток увесь».

Бог враховує, яку вартість має дар для того, хто дає. Для цієї жінки це було все, весь її прожиток. Вона віддала все. Господь вважає цінним такий дар, коли людина усвідомлює, що все вона робить для Господа, і робить це щиро і з любов'ю.

Вдова віддала весь свій прожиток, не думаючи про себе. Вона добре знала, що таке храм Господній. Це святиня, святе місце, освячене присутністю Божою. Це дім молитви для всіх народів. Інколи,

ВДОВИНА ЛЕПТА

коли в храмі молився народ Божий, там з'являлася слава Божа.

Коли Єрусалим оточила ассирійська навала, цар Санхерів зневажав царя Єзекію і Бога. Тоді Єзекія увійшов до храму, розгорнув листа від Санхеріва, звершив молитву і Бог чудесно врятував Свій народ.

Даніїл був у неволі у Вавилоні. Там не було храму. Але він відкривав вікна в напрямку до Єрусалиму і молився. І Бог вислухав молитву його. Бідна вдова, знаючи це, з великим благоговінням принесла свою жертву.

Духу Святому було до вподоби помістити це на сторінках Біблії, щоб про це читали жінки і чоловіки прийдешніх поколінь. Доки буде проповідуватись Євангеліє, доти будуть згадувати про неї.

Жінка не знала, що храм, для потреб якого вона все віддала, незабаром буде зруйнований. Ісус Христос про це знав. Виглядає, що пожертвування бідної вдови недоцільне. Але це хибна думка. Усе, що людина робить з любов'ю, не на марно. Усе, що ми віддаємо з любов'ю, як для Господа, — чи то достатки, чи час, чи наші здібності — набуває вічної цінності.

Ісус Христос високо оцінив вчинок бідної вдови, хоча вона цього не знала. Наше незначне Бог може високо оцінити. Наша участь у ділі Божому, у проповіді Євангелія, у молитвах за людей, наші добрі слова підбадьорення для втомлених, потіха для сумуючих сердець, добре діло для бідних можуть звершити щось дуже велике, про що ми можемо не знати тут, на землі. Про все це дізнаємося на небі. Навіть за кухню холодної води одержимо нагороду.

Спасіння ми отримуємо даром, а нагороду — згідно з нашими ділами. Якби ця бідна вдова прийшла до нас за порадою, чи віддавати на храм останні дві лепти, ми б сказали: «Ти бідна, та ще й вдова — то

не давай нічого. Ти не можеш віддати останні гроші. Бо за що купиш хліба? І що таке для храму твої дві лепти?».

Але вдова робила це не з примусу чи почуття обов'язку. Вона хотіла це зробити. Я радю з того, що в Біблії є багато подвигів, які Бог вершив через жінок. Жаль, що про цю вдову так мало написано. Але й цього, що написано, достатньо для того, щоб ми брали з неї приклад.

Є люди, яких Бог вживає. Вони звершують діло Господнє. А що можу я? Навіть якщо ми можемо робити щось дуже мале, але зробимо це з любов'ю і всією старанністю, воно може стати великим у Божих очах. У церкві є праця для всіх. Головне — покладатися на Бога. А Бог не може розчарувати того, хто надіється на Нього. Тож, роблячи добре діло, не падаймо на душі.

Якось служитель церкви відвідав одну вдову. Він молився про те, аби бути для неї благословенням, і думав, що б такого підбадьорливого їй сказати. Коли прийшов до неї, вона його привітно зустріла, посадила і почала розповідати. Служитель уважно слухав, кілька разів поривався щось сказати, але ніяк не міг вклинитися в її розповідь. Настав час йти додому. Після молитви сестра дуже дякувала йому за те, що він так її підбадьорив, так вислухав — це було для неї великим благословенням. А для служителя це стало великою наукою: часом терпеливо когось вислухати — це теж велике діло.

При атеїстичному режимі багато церков збиралися по хатах. В одній місцевості віруючі вирішили купити хату під зібрання. Сестра, яка не мала грошей, а дуже хотіла щось пожертвувати на дім молитви, продала хустину, а виторг віддала на дім молитви. Чоловік відмовляв її від цього вчинку, кажучи: «Твоя хустина — це крапля в морі». Але брати, які збирали пожертвування, були мудрі і благословили її, нагадавши, що море складається з крапель. За дуже короткий час Бог повернув цій сестрі в декілька разів. Це тут, на землі, а що буде на небі?

Про людей, які стараються щось робити на землі, думаючи про небесне, Бог говорить: «Та бажають вони тепер кращої, чейто небесної батьківщини, тому і Бог не соромиться їх, щоб звати себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:16). Якщо ми вийдемо за земні межі можливого і почнемо мислити про небесне, з Ісусом Христом стане можливим усе.

Давид молився колись за храм: «І я знаю, Боже мій, що ти виведуш серце і любиш щирість. У щирості серця свого я жертвував це все, а тепер бачу я з радістю народ Твій, який знаходиться тут, що жертвує себе Тобі, Господи, Боже Авраама, Ісаака та Якова, наших батьків — бережи ж навіки цей напрямок думок серця народу Твого, і міцно скеруй їх серце до Себе!» (1 Хр. 29:17-18). Чи молимося так ми?

Ганна Скакун.

м. Тернопіль.

ДЕСЯТЬ ВОРОГІВ МОЛИТВИ

Не можна ставитись до молитви скептично, сприймати її, як якийсь релігійний акт. Молитва — це наша розмова з Богом, з Царем царів. Але існують речі, здатні зробити безрезультативно нашу молитву.

Не исповіданий гріх. «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене» (Пс. 66:18). Іншими словами, цар Давид говорить про те, що, коли б у його серці був гріх, Бог ніколи не почув би його. Якщо ми чуємо Бога, це означає, що наше серце чисте перед Ним. Бог прощає нам, коли ми исповідаємо гріх. Він омиває нас святою кров'ю Своєю. У нашому серці вже немає місця для вини і самоосудження. Почуття вини приходить не від Бога, а від батька неправди. Один відомий проповідник сказав: «Я живу і молюся. Я молюся, тому живу». Гріх відводить людину від спілкування з Богом і з віруючими людьми. Він завжди хоче залишатися в таємниці. Він не хоче, щоб про нього знали. Він всіляко намагається вбити молитву і наше спілкування з Богом.

Брак віри. «І, вийшовши звідти, Він прийшов до Своєї батьківщини, а за ним ішли учні Його» (Мр. 6:1). Багато людей, читаючи Святе Писання, бачать в ньому лише цікаві історії. Але це не так. «Бо Боже Слово живе та діяльне...» (Євр. 4:12).

Усе, про що говорить Святе Писання, відбувалося завдяки вірі. «А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що Він дає просто та не докоряє, — і буде вона йому дана» (Як. 1:5). Якщо в нашому розумі немає віри, душа розділюється.

«Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер» (Як. 1:6). Якщо в людини недостатньо віри, у неї буде розділена душа. Сумніви опановуватимуть її розум. Тому необхідно молитися, щоб сумніви покинули розум і щоб прийшло повне довіря Богу. «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите» (Мт. 21:22).

Непослух. Основа всіх благословень — це послух Богів. Основа проклять — непослух. Біблія говорить, що кожен, хто дотримується Слова Божого, буде благословений. А кожен непослушний приречений на поразку.

Один хлопчик вирішив спробувати покурити. Йому це не подобалося, але він відчув себе дорослим. У той момент він випадково зустрів свого батька і змушений був заховати сигарету за спину. Щоб якось виплутатися з незручного становища, він, побачивши рекламу цирку, сказав:

«Тату, підемо в цирк?». Батько відповів: «Синку, ніколи не проси в мене чогось, якщо ховаєш свій непослух за спиною».

Неможливо звертатися до Бога з молитвою і ховати за спиною непослух. Нехай світло правди проллється в кожен закуток нашого серця.

Відсутність відвертості у стосунках з Богом. «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогіхах і молись один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведною!» (Як. 5:16). Треба бути відвертими і перед Богом, і перед церквою. Не треба боятися признаватися у своїх вчинках. Хтось може сказати, що це прояв слабкості, але це не так. Признання — це вияв сили. Будь відвертим зі своїм пастором і наставником, звертайся до нього, молися разом з ним. Не дивись на те, що перед тобою людина. Сам Бог поставив його на служіння.

Непрощення. «Петро приступив тоді та запитався Його: «Господи, — скільки

разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?». Ісус промовляє до нього: «Не кажу тобі — до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!» (Мт. 18:21-22).

Це не формула в цифрах. Це стан нашого серця. Нам самим важко простити, тому в цьому нам допомагає Бог. «Бо як людям ви простите прогіхи їхні, то простить і вам ваш небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогіхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Завжди прощаймо всім людям, щоб ніякий гіркий корінь не засів у нашому серці і не отруїв наше життя, щоб ракові клітини не вразили наше тіло — як духовне, так і фізичне. Нехай покаяння буде способом нашого життя.

Неправильні наміри. «... Прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:3). Ной щодня випробовував своє серце. Він будував ковчег у місцевості, в якій не було ні моря, ні річки, ні навіть дощу. Він робив це тільки тому, що це було Божим повелінням. Усі навколо сміялися. Але Ной знав, що треба правильно ставитися до Божих доручень.

Випробуй наміри свого серця. Випробуй себе в молитві. «Випробуй, Боже, мене, — і пізнай моє серце, досліди Ти мене, — і пізнай мої задуми» (Пс. 139:23). У нас різні цілі в житті, але нас об'єднує одне — спасіння людей. Важливо мати правильні мотиви серця, бо від цього залежить майбутнє наших дітей. Можна обманути будь-яку людину на землі, але не своїх дітей. Вони будуть поводитися і жити саме так, як робили і жили їх батьки.

Ідоли. «Сину людський, ці мужі допустили своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї поклали перед

обличчям своїм. Чи ж можуть вони запитувати Мене?» (Єз. 14:3).

Ми звикли думати, що ідоли — це якісь статуї. Це неправильне уявлення. Ідолом можуть стати гроші, кар'єра, сім'я — будь що, що витісняє Бога з першого місця у нашому житті. Він — Пан і Господар нашого життя.

Випробуймо себе. Подивімося, чи не проник у наше життя якийсь ідол, який заважає нам спілкуватися з Богом. Молитва — це інтимні стосунки з Богом. Ніщо не повинно відволікати нас від Нього.

Нешанобливе ставлення до інших людей. «Господь споглядає з небес і бачить усіх синів людських» (Пс. 33:13). Неповага — серйозна перешкода в молитві. Можна починати домашню групу з молитви за пастора, а потім осуджувати його, «підсмажуючи на сковорідці» осудження. Хто чинить так, нехай не думає, що Бог його чує.

Непослух пануванню Бога. Учні якось попросили Ісуса, щоб Він навчив їх молитися. Усім нам відома ця молитва — «Отче наш». У словах цієї молитви Він показує, що Він — наш Пан і наш Отець, а ми — Його діти. Якщо ти не Його дитина, хоч 30 раз читай цю молитву, результату не буде. Дитя послушне своєму Отцеві і визнає Його панування. Дитя надіється не на гроші чи людей, а на Бога. Він любить нас за будь-яких обставин.

Не підкорена Богіві воля. Іноді буває, що ми хочемо керувати Богом. Цар Давид грішив у своєму житті. Але він сповідав свої гріхи. В його житті не було ідолів. Він завжди був відкритим перед Богом, і Бог піднімав його.

Ми всі помиляємося. Тож молимося, щоб Бог зміг очистити нас, щоб ми могли подолати всі перешкоди в молитві. Руїнуємо твердині, щоб ніякий ідол, ніякі непослух, непростення не змогли зруйнувати нашу молитву. Очіма віри ми можемо бачити неможливе. «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). Читаймо Святе Писання і наповнюймося вірою.

ГЛАВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ЦЕРКОВ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЗУСИЛЛЯ ЗАДЛЯ ЗАХИСТУ ІНСТИТУТУ СІМ'І

Зустріч глав євангельських Церков проходила під головуванням заступника старшого єпископа Української Християнської Євангельської Церкви Миколи Саламахи у приміщенні київської церкви ХВС «Філадельфія».

питань державно-конфесійних відносин.

Виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим Васін роз'яснив особливості нового порядку видачі віз іноземним священнослужителям, які перебувають в Україні, а також про результати круглого столу з питань етичних та законодавчих меж діяльності журналістів та ЗМІ.

Глави євангельських Церков вирішили провести прес-конференцію у січні 2012 року, щоб представити широкому загалу

результати своєї діяльності в духовній і соціальній сферах. Члени РЄПЦУ висловили бажання розпочати постійний діалог зі ЗМІ задля об'єктивного висвітлення позиції євангельських християн стосовно актуальних питань суспільного життя.

За погодженням головування у Раді Євангельських Протестантських Церков України перейшло до Асоціації місіонерських церков євангельських християн України в особі Василя Давидюка.

докладно навчений Закону батьків...» (Дії 22:3). І це допомагало у його свідченнях простим людям і релігійним діячам (синагогістам), у виступах перед вченими ареопагом, у його обороні перед царями та вельможами, а також перед рідним народом, який, на жаль, не зрозумів його.

Історія України напроочуд цікава. Формування української нації своїм корінням сягає трипільської культури (III тисячоліття до Р.Х.) та спадщини скіфів. 988 року поганська Київська Русь прийняла християнство та стала матір'ю трьох слов'янських народів. Протягом століть Україна була поневолена Литвою, Польщею, Росією, Австрією. Увесь цей час боролася і мріяла про волю. І вона прийшла, як дар із неба. Прийшла для того, щоб Україна не тільки називалася, а й насправді стала християнською.

Такою її зможуть зробити тільки справжні християни, а до цього ще й національно свідомі. Тому настав час, щоб усі наші духовні навчальні заклади, яких в Україні чимало, свої навчальні програми поповнили вивченням української мови, літератури та історії.

Звичай притаманні кожному народові. Це, власне, те, що формується поколіннями, випробовується часом, передається із роду в рід. Із багатьох різноманітних виділяють ті, які є найхарактернішими для конкретної нації (народу). Їх дотримуються, свято бережуть і примножують, адже національно свідомі люди завжди плекає добрі та гарні звичаї свого народу. Апостол Павло, скликавши значніших з євреїв у Римі, промовив до них: «Мужі-браття! Не вчинив я нічого проти людю чи звичаїв отцівських...» (Дії 28:17). Це оправдання яскраво говорить само за себе. У кожного народу є звичаї добрі та погані, і їх необхідно знати.

тяти, що їм належить синівство, і слава, і заповіді, і законодавство, і богослужба, і обітниця, що їхні й отці, і від них же тілом Христос» (Рим. 9:4-5).

— Вірність. Національно свідомі люди на залишається вірною своєму народові за будь-яких обставин. І в цьому апостол Павло — взірць. Коли його рідний народ не зрозумів його навернення до Христа, зневадив і став причиною його арешту, то й тоді він залишився вірним йому. Про це він засвідчив словами: «Мужі-браття! Не вчинив я нічого проти людю свого...» (Дії 28:17). Власне, в цьому він наслідував свого Учителя, Який «прийшов до своїх, але свої не прийняли Його».

— Доброчинність. Національно свідомі люди шукає матеріального добробуту для свого народу. Під час голоду апостол збирав матеріальну допомогу серед віруючих із поган для нужденних з його народу (Рим. 15:25-26).

— Оптимізм. Національно свідомі люди сприяє кращому майбутньому рідного народу. Власне, такою була віра та мрія апостола: «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталася Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган, і так увесь Ізраїль спасеться» (Рим. 11:25-26).

— Любов. Національно свідомі люди з любові до свого народу і для його блага готова жертвувати усім найкращим, що має. Саме такі високі почуття керували апостолом: «Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом; вони ізраїльтяни...» (Рим. 9:1-4).

— Толерантність. Національно свідомі люди прихильно і толерантно ставиться до тих синів і дочок свого народу, які не поділяють її релігійних переконань. Звертаючись до ненавернених євреїв, апостол знаходить шанобливі слова: «Мужі-браття й батьки...!» (Дії 22:1).

— Обов'язок. Національно свідомі люди має особливе почуття — почуття громадянського обов'язку. Опинившись на чужині, вона є лояльною до своєї нової батьківщини, а також не забуває про свій рідний край. Апостол Павло був національно свідомим євреєм, але корився владі, яка поневолила його рідний народ, і закликає до цього інших: «Тож віддайте належне усім: кому податок — податок, кому мито — мито, кому страх — страх, кому честь — честь» (Рим. 13:7).

— Альтруїзм. Національно свідомі люди шукає всякого добра для людей інших національностей. (Альтруїзм — готовність безкорисно діяти на користь інших, протилежне егоїзму). У такий спосіб вона демонструє шляхетні риси свого народу. Це у давнину ізраїльський народ дбав про чужоземців та прихильників, які жили поміж ним. Таких позицій дотримувався також апостол Павло: «А гелленами і чужоземцями, розумним і немудрим — я боржник. Отже, щодо мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангеліє» (Рим. 1:14-15).

Накреслені останні штрихи. Перед нами — портрет велетня духа, стовпа Церкви, просвітителя язичників, святого апостола Павла. Ми збирали по крупинці його характерні риси, міркували та аналізували. Право провести аналогію із самим собою і нашим сьогоденням залишається за кожним із нас.

І на закінчення — поетичні рядки. Добре було б, аби вони стали частинкою нашої молитви за Україну.

*Я дякую Богу за долю моєї країни,
Яку не зламали ні війни, ні голод, ні зло.
За рід наш прекрасний, що може
піднятися з руїни,
Що вмів прощати, яким би життя не було.*

*Я дякую Богу, що щастям навчив
дорожити,
Омріяну волю, як скарб найдорожчий,
послав.
Я дякую Богу за сині волошки у житті —
Як неба шматочки у наших просторах
серця.*

*Я дякую Богу за хліба скоринку духмяну —
Це символ любові моїх земляків до землі.
За батьківську хату, з дитинства бачу
піснями,
За ключ журавлиний у тихій небесній імлі.*

*Я дякую Богу за світле Його воскресіння,
За істинне Слово, за приклад любові й добра.
Я дякую Богу за рідну свою Україну —
Щоб милість Господня навіки над нею була.*

ПАТРІОТИЗМ І ХРИСТИЯНСТВО: ТОЧКИ ДОТИКУ

«...Я зробився рабом для всіх, щоб найбільше придбати. Для юдеїв я був як юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних — був, як підзаконний... щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний... щоб придбати беззаконних. Для слабих, — як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай декого. А це я роблю для Євангелії...» (1Кор. 9:19-23).

По за всіма сумнівами, святий Павло був щирим і свідомим християнином. Таким він став після особистої зустрічі з Ісусом Христом. Незаперечним є й той факт, що апостол Павло був євреєм: «...з роду Ізраїля, з племені Веніамінового, євреї із євреїв...» (Фил. 3:5). Ці автобіографічні рядки свідчать про те, що він знав, з якого він роду, народу та якої національності.

Більше того — цей же апостол був римлянином. Обороняючись перед римською владою, яка заарештувала його, він сказав: «Хіба дозволено вам бичувати громадянина римського?» (Дії 22:25-29). Ці слова дозволяють зробити висновок, що апостол знав і визнавав свій громадянський стан.

Отже, процитовані місця Писання аргументовано стверджують, що святий апостол Павло був одночасно християнином, євреєм і римлянином.

На перший погляд, здається, що тут присутня розбіжність термінів і навіть їх несумісність: як може апостол, який називав себе християнином, бути справжнім євреєм? Євреї ж відкинули Христа. А якщо він євреї, то як він може говорити про себе як про римлянина, адже євреї поневолені римлянами?

Власне, поєднання в особі апостола Павла трьох характеристик — християнина, єврея і римлянина — не є протиріччям термінів. Це — природний стан речей. З погляду релігійного — він християнин, з погляду національного — євреї, з громадянського — римлянин. Усі три слова пов'язані з народженням. Перше з них — із духовним народженням. Національність людини говорить про національність тілесних батьків, громадянство свідчить про те, якою є її земля батьківщина. Звичайно, найголовнішою є перша ознака, адже християнин — це громадянин неба. І ним став правовірний євреї і римський громадянин Савл із Тарса.

Про Павла як послідовника Ісуса Христа, місіонера, апостола написано та сказано

багато. Його життя і служіння стало предметом багатьох богословських досліджень. Але чомусь незаслужено залишаються у тіні притаманні для апостола почуття національної гідності та громадянського обов'язку. Переконали, що без них його портрет є неповним і одноманітним.

Є християни, які вважають, що це несумісні речі — бути одночасно добрим християнином і щирим патріотом свого народу. Проте святий апостол Павло є чудовим зразком поєднання першого та другого. І перед тим, як ми подивимось до цього зразка, спробуємо у загальних рисах визначити, хто такий християнин і хто такий патріот.

Християнин — це людина, яка усім серцем навернулася до Бога, свідомо стала на дорогу слідування за Христом, присвятила себе служінню Богові та людям.

Патріот — це людина, яка палко любить свій народ, служить йому безкорисно, свідомо та повністю поділяє його долю.

Для полегшення наших роздумів на таку делікатну тему, що винесена у заголовок нашої статті, зазірнемо ще у тлумачний словник і дістанемо звідти кілька необхідних визначень, а саме:

НАЦІЯ — це народ, плем'я, коліно, люди різного соціального стану, які розмовляють однією спільною мовою.

НАЦІОНАЛЬНИЙ — це народний, властивий, характерний для всього народу.

СВІДОМІСТЬ — це думки, почуття, чітке розуміння чого-небудь, здатність людини думати, міркувати та визначати своє ставлення до того чи іншого; стан людини при здоровому розумі та пам'яті, здатність правильно та відповідально оцінювати свої вчинки і почуття.

Тепер же, гортаючи сторінки його пастирських послань, спробуємо відшукати характерні прояви національної свідомості святого апостола Павла.

Спочатку найхарактерніше та визначальне: національність.

Апостол Павло, як і кожен євреї, знав своє коріння, та не соромився цього походження. Ось послухаймо: «Я юдеєнин, що родився в кілійському Тарсі...» (Дії 22:3); «...з роду Ізраїля, з племені Веніамінового, євреї з євреїв...» (Фил. 3:5). Важливо відзначити, що він визнавав це у той час, коли Юдея як держава була окупована, народ як

нація поневолений, а єврейська національність принижена. Але й за таких обставин апостол не втрачав своєї національної гідності, тому що національно свідомі люди ніколи не цураються своєї національності, свого народу, свого походження.

Не менш скрутні часи були в історії України: поневолення іншими народами, репресії, переслідування, переселення, масові винищення, голодомори, тощо. А що вже казати про спроби сформувані з багатьох народів особливий «совєтський народ», вивести особливу національність — інтернаціоналістів-безбаченків. Усе це робилося з єдиною метою, щоб відірвати людину від свого кореня — свого народу. Уже біля кореня й сокира лежала (Мт. 3:10), але...Добрий Господь зупинив цю трагедію і дав добрі часи, часи незалежності, волі. А дав для того, щоб ми відшукали своє коріння, відновили й зміцнили свій зв'язок із Ним.

Мова. Друге, що визначає народ як націю, — це спільна мова, адже національно свідомі люди знає та вживає свою рідну мову, особливо тоді, коли говорять до своїх. Коли апостолу Павлу представник влади дозволив звернутися до народу, то він «...промовив єврейською мовою». «Як зачули ж вони, що до них він говорить єврейською мовою, то тиша ще більша настала» (Дії 21:39-40; 22:1-2). Святий апостол добре пам'ятав, що Спаситель, коли вперше з'явився йому, говорив до нього рідною мовою (Дії 26:14). Він чудово розумів, що коли Дух Святий зійшов на апостолів, то Він дав їм дар проповіді Євангелія для кожного народу його рідною мовою (Дії 2:6-12). Бог дав нам чудову мову, яку заслужено називають «солов'їною». Лінгвісти світу одноставно відзначають, що українська мова надзвичайно багата за фольклором, ніжно, колоритна і, що особливо вражає, надзвичайно мелодійна. (За співучістю вона в першій трійці серед мов світу).

Історія. Це, власне, весь той шлях, яким пройшов рідний народ у минулому. У ньому є світлі й приємні сторінки, є темні й сумні і навіть трагічні та плачевні... Ось тому національно свідомі люди старається вивчити та знати основні віхи історії свого народу і пов'язані з цим духовні та культурні його надбання. Апостол Павло здобув ці знання у рідній, національній рабинській школі: «...Я вихований у цій місті, у ніг Гамаліла,

Ялинка: ГРІХОВНЕ ЧИ ПРОСТО ДЕКОРАТИВНЕ ДЕРЕВО?

Нещодавно почув ще одну проповідь про новорічну ялинку, точніше, про її язичницьке походження. Коротко кажучи, «Новий рік не для того, щоб бавитися навколо вічнозеленого дерева, а краще почитати Біблію». Із останнім твердженням не сперечаюся, але стою на тому, що зимову красуню створили не старослов'янські чи якісь інші ідольські жерці спеціально для своїх поганських ігрищ, а Творець всесвіту – Господь Бог для радості людини.

Іноколи дивують поспішні рішення та суб'єктивні, основані не на Євангелії, а на власному сприйнятті, висновки деяких так званих «дослідників» Біблії. Для таких достатньо почитати коментарі таких самих «борців за святість», покопирсатися в Інтернеті – і вже готове рішення: новорічне дерево – ідол, від якого треба відмовитися.

Звичайно, й ті, кому перекази про використання ялинки у поганських святкуваннях слов'ян заважають сприймати це дерево як невинний символ нового року, не заперечують, що її створив Бог. Та питання непросте і стосується не тільки використання ялинки, а всього ставлення християнина до культури, в якій він проживає.

Дійсно, Інтернет кишить жахливими історіями на взірці: «Колись наші пращури-язичники використовували ялинку у своїх кривавих нічних ритуалах, обвішуючи (як гірляндами) зелені вітки нутрощами жертвних тварин, а подекуди – й людей...» Страшно? Звичайно.

От і результат. Почувши такі «перевірені» дані з вуст проповідника, а ще «підтвержені» місцями з Писання (історія про зрубане дерево в храмі (Суд. 6:28), яка, до слова, немає жодного смислового відношення до сучасної ялинки!), щира християнська душа вже скося дивиться на зимову красуню...

Мало хто задасться питанням: чи правильно цей проповідник тлумачить Біблію? Зрозумійте правильно, я не вбачаю особливої необхідності в тому, аби взимку обкладати наші доми молитви гірляндами чи прикрашеними ялинками, але раджу не вбачати за кожним деревом нечистого духа, а шукати корінь своїх проблем не в зовнішніх атрибутах, а у своїй душі. Потрібно розуміти, що в будь-якій культурі є речі гріховні, а є речі, просто причетні до цієї культури. Наше завдання – віміти їх розрізнити, щоб не ускладнювати собі і ближнім життя.

Визначимо спочатку поняття культури. Сучасне розуміння культури в контексті соціальної історії розглядає її як систему життєвих орієнтацій людини. Культура – це сфера духовної, ціннісної, комунікативної організації суспільства, яка визначає норми поведінки, мислення, почуттів різних верств населення і нації в цілому.

Кожна з більш ніж двох тисяч національних культур, що існують у світі, має свою специфіку, яка і робить її неповторною та унікальною. Ця своєрідність виникає на основі впливу географічного чинника, особливостей історичного шляху народу, взаємодії з іншими етнокультурами. І звичайно, на культурній карті світу, і зокрема України, християнство відіграло значну роль.

Українська національна культура формувалася протягом багатьох століть. Основною основою і базисною в ній є народна культура, яка, у свою чергу, сформувалася як симбіоз язичницьких вірувань та східного християнства IX-X століть. Потім на її основі поступово сформувалися професійні наука, література та мистецтво.

Відомий дослідник української культури Іван Огієнко зазначав, що українській культурі з самого початку були властиві відвертість, відсутність ксенофобії (боязні чужого) і гуманізм.

У свою чергу, християнська Церква, за словами Річарда Нібура, протягом своєї історії завжди «боролася... з культурним середовищем, в якому їй доводилося існувати». За 2000 років свого існування Церква намагалася ідентифікувати поняття «світ» для того, щоб якнайточніше виконати

постанову Ісуса Христа: «Не любіть світу, ні того, що у світі».

Питання про взаємини культури і християнства не нове, і, як продовжує Річард Нібур, «проблеми християнства в цій сфері відвічні і проявлялися протягом всього його існування».

Питання взаємозв'язку культури і християнства цікаве і потребує детального аналізу. Його неможливо обминути, вивчаючи Слово Боже. Розуміння ставлення Ісуса Христа та апостолів до культури допоможе нам краще розуміти наш час і приймати правильні рішення у практичному житті.

Ісус Христос був носієм культури, в якій жив. Він притримувався цієї культури, і згадки про якісь етичні чи релігійні протиріччя біблійні тексти нам не дають. За винятком однієї, де виявлено бажання Ісуса Христа відокремити виконання Божого Слова від релігійного спадку єврейської культури (так званих передань). «А Він їм відказав: Добре пророкував про вас, лицеміри, Ісаї, як написано: Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене... Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей. Занехаючи заповідь Божу, передань людських ви тримаєтесь: обмиваєте глики та чаші і багато такого подібного й іншого робите ви. І сказав Він до них: Спритно відкидаєте ви заповідь Божу, аби зберегти своє передання... Порушуючи Боже Слово вашим переданням, що його ви самі встановили. І багато такого ви іншого робите» (Мр. 7:6-9,13).

Християни спочатку були відомі як «назорейська секта» (Дії 24:5,14), яку вважали потічком, що випливає з юдаїзму. Ісус Сам був юдеєм і народився в єврейській сім'ї (Мт. 1:16), був обрізаний, як і всі інші єврейські хлопчики (Лк. 2:21), як цього вимагала єврейська культура, у дитинстві з батьками відвідував Єрусалим на свято Пасхи (Лк. 2:41) і протягом Свого життя дотримувався єврейських свят і звичаїв.

Хтось скаже, що Христу й апостолам було легше, тому що вони жили, хоча й не в християнській, проте в культурі, Творцем котрої був Сам Бог. Українцям у цьому плані важче: наша сучасна культура бере початок із синкретизму – злиття двох культур: поганської і християнської. І це справді так.

Наші прародичі, які до Х століття населяли територію сучасної України, сповідували язичницьку релігію з усім розмаїттям богів і вірувань. Давні слов'янські вірування були язичницькими і ґрунтувалися на обожнюванні сил природи.

Якісно нові культурні процеси в Київській Русі відбулися вже після прийняття християнства. Спочатку князь Володимир зробив спробу модернізації язичництва, намагаючись пристосувати його до потреб централізованої держави. Язичницькі боги на чолі з Перуном повинні були викликати в людей не тільки повагу, але і страх, символізувати волю правителя, обов'язковість його наказів, незворотність покарання. Для цього на Старокиївській горі було створено пантеон, де, судячи з мініатюр Радзивілівського літопису, боги мали дійсно грізний вигляд. Більш того, за переказами, Володимир відродив забутий і, очевидно, не вельми популярний звичай людських жертвоприношень, щоб надати новому культу трагічно пишною характеру: «І приносить їм жертви, називаючи їх богами, і погانیлася кров'ю земля Руська і горб той» («Повість временних літ»).

Однак проведена реформа язичництва не досягла своєї мети. Міцніючий клас феодалів на чолі з князями вимагав нової релігії. Найповніше інтересам верховної влади відповідало християнство за візантійським зразком. У Візантії – на відміну від західноєвропейських країн – Церква та її служителі були підвладні імператору і всіляко сприяли зміцненню центральної влади. Певну роль відіграло і те, що богослужіння велось на-

ціональними, зрозумілими народу мовами. Вирішивши прийняти християнство, Володимир став діяти. Він охрестився сам (згідно з «Повістю временних літ», ще в Корсуні, у Криму), хрестив своїх бояр і під страхом покарання примусив хреститися всіх киян і все населення країни.

Знаті і заможні верстви населення приймали нову релігію порівняно легко і навіть охоче – як таку, що користувалася заступництвом центральної влади. Найбільш прихильними до старої язичницької віри були низи суспільства. Щоб замінити місцеві вірування й обряди єдиним християнським культом, церковним проповідникам та ієрархам довелося тривалий час пристосовувати свої служби до язичницьких богів, свят і обрядів. Так, Перун став ототожнюватися з Іллею-пророком, Ярило – із святим Юрієм (Георгієм), давні зимові свята були приурочені до Різдва Христового і Хрещення, дохристиянське свято Великодня (назва збереглася) – до Воскресіння Ісуса Христа і т.д. З язичницьким святом Івана Купала Церква боролася багато сторіч, але так і не змогла його подолати. Так і не вдалося похитнути віру народу в «нижчих духів». Процес християнізації на Русі розтягнувся на віки.

Зіткнулися тисячоліття власної, сповненої кров'ю і потом, життєдіяльності з чужоземними нововведеннями. Зіткнулися інтереси людей, держави і Церкви. Відбулася і зустріч двох культур. Попри все християнство перемогло, однак набуло викривленого характеру і поганського забарвлення.

Звичайно, коли мова йде про внесення якихось поганських гріховних елементів у богослужбову практику Церкви чи використання і збереження окультних книг та предметів у своєму домі, ми повинні бути категоричними і черпати своє уявлення про суть цих речей не від змішаних із язичництвом переказів предків, а з Євангелія. Однак коли мова йде про елементи побуту, які в наш час втратили своє поганське значення, тому що змінилася культура, яка є відносним елементом, і які в сучасному світі мають, радше, декоративне значення (як ялинка), ніж релігійне, не потрібно шукати в них якогось прихованого змісту. Апостол

ДО РЕЧІ

Перша письмова згадка про різдвяну ялинку належить до XVI століття. Кажуть, Мартін Лютер напередодні Різдва повертався додому через ліс і був зачарований красою зоряного неба. Йому здалося, що гілки ялинок світяться різнобарвними зірочками. Удома Лютер поставив різдвяну ялинку на стіл і прикрасив її зірочками і запаленими свічками. Згодом і бідняки, і знатні німецькі родини перед Різдом почали прикрашати ялинки кольоровим папером, яблуками, солодощами в паперових обгортках. Цей звичай швидко поширився по всій Західній Європі. 14-й президент США Франклін Пірс приніс традицію різдвяної ялинки в Білий дім.

Після жовтневого більшовицького перевороту в Росії ялинка, як і Різдво, були заборонені як буржуазні пережитки, тісно пов'язані з релігією. Ялинка була під заборобою до 1935 року, коли святкування Різдва замінив Новий рік. Віфлеємська зірка стала п'ятикутною, і під прикрашеними ялинками країна, за указом Сталіна, зустріла 1935 рік.

Павло каже коринтянам: «Тож що я кажу? Що ідольська жертва є щось? Чи що ідол є щось? Ні, але те, що в жертву приносять, демонам, а не Богові в жертву приносять. Я ж не хочу, щоб ви спільниками для демонів стали» (1Кор. 10:19-20).

Чи загальноукраїнське ставлення до ялинки в наш час несе ідольське ритуальне забарвлення? Ні. Чи хтось приносить нині біля зимової красуні жертви поганським богам? Можливо, і так, але не в Україні у XXI столітті. Чи є ялинка елементом «гріховного світу», про який говорив апостол Іван (1Ів. 5:4)? Ні. Тоді не ускладнюймо собі життя.

Племена, які населяли територію сучасної України, колись поклонялися багатьом

Церква і ЗМІ:

ДІАЛОГ ЧИ ПРОТИСТОЯННЯ?

16 грудня заступник старшого єпископа ЦХВЄУ Микола Синюк взяв участь у панельній дискусії «Церква та ЗМІ: повноцінний діалог чи протистояння», яка проходила в рамках конференції «Медіа-мобілізація». Ця міжконфесійна зустріч журналістів, які пишуть на релігійну тематику у світських та церковних ЗМІ, відбулася в Києві з ініціативи Асоціації Інтернет-євангелістів, євангельської церкви «Скіменс», РІСУ, співдружності студентів-християн у партнерстві з компанією Mainstream. У ній взяло участь близько 200 осіб з усієї України.

Тематика доповідей була надзвичайно широка – від того, як можна заробити гроші в Інтернеті, до тем, чи залишилося у ЗМІ місце для моралі та про «жовті» новини. Перед присутніми, зокрема, виступили такі відомі журналісти і редактори, як Вахтанг Кіпіані, Віталій Портников, Сергій Лещенко та Олексій Шалайський. Згодом вони мали можливість публічно поговорити на тему взаємовідносин між церковнослужителями і журналістами із представниками трьох Церков: УГКЦ, РКЦ в Україні та ЦХВЄ.

богам. Їхня культура носила елементи багатобожжя, що відображалось в різних сферах життя, і в мистецтві також. Якщо дослідити національні художні орнаменти, які використовуються, наприклад, у традиційній вишивці, то теж можна знайти елементи, які колись несли певне культурно-символьне навантаження. Однак нині вони втратили своє значення, і ми сприймаємо їх тільки як декор національного одягу.

Усі ми (або переважна більшість) їмо вареники, навіть не підозрюючи, що колись цей смачний атрибут традиційного українського столу призначався богам місяця (навіть форма цих виробів з тіста повторює форму молодого місяця). Таких прикладів із життя можна назбирати вдосталь.

Безперечно, існують сучасні гріховні елементи або такі, що ведуть до гріха. Їх потрібно остерігатися (ігрові карти як елемент розгульного життя, дитячі іграшки-зброя як спонук до насильства, амулети-обереги, статуетки східних божеств, окультизми, речі та ін.).

У нашому побуті є й багато не гріховних речей, які нечестиві люди використовували чи продовжують використовувати у своїх язичницьких практиках, але які не несуть або втратили в нашій культурі поганське забарвлення. Однак від того ці речі не стають проклятими.

Якось мені на очі потрапила інформація про диaka із Австрії, який сфотографувався на водійські права з друшляком на голові. Йому вдалося довести, що він сповідує пастафаріанство – поклоніння літаючому макаронному монстру. Підприємцем Альм подав відповідну заяву три роки тому. Спочатку права видати відмовилися і направили його до лікаря, який повинен був встановити, чи дозволяє психічний стан водія керувати автомобілем. Альм був визнаний здоровим. Він досі твердить, що «бог – це літаючий монстр зі сагетів».

Звичайно, після цього випадку ніхто із тверезомислячих християн не відрікся від макаронів.

Відомий радіопроповідник, доктор бого-

Микола Петрович у своєму виступі згадав колишні радянські часи, які не давали віруючим можливості отримувати освіту, особливо журналістську. «Якби не радянська влада, я б теж, можливо, став журналістом, – сказав він. – Але, відмовившись вступати у комсомол, я тим самим заклав собі шлях до університету». На запитання ведучого: «Чому представники Церкви неохоче йдуть назустріч журналістам» служитель відповів, що одна з причин – саме ті радянсько-репресивні обставини, які ставили Церкву та ЗМІ по різні боки барикад і які ще збереглися у свідомості багатьох служителів. У них ще є певна недовіра до журналістів, а в останніх не завжди вистачає професіоналізму, тактовності та інформації, щоб зрозуміти Церкву.

Хоча дискусія відбувалася з різних позицій і учасники висловлювали різне бачення ситуації, в одному всі були однозначні: Церква та ЗМІ приречені на співпрацю, тому обома сторонами потрібно рухатися разом в одному напрямку.

Коментуючи цю подію, Микола Синюк висловив пропозицію, що варто було б організувати семінар для служителів різного рівня щодо того, як правильно вести діалог зі світськими ЗМІ та організовувати власні інформаційні заходи.

слов'я Леонід Якобчук на моє запитання: «Де, на вашу думку, пролягає межа між культурою і гріхом?» відповів так: «Ми маємо конкретні вказівки Біблії на те, що є гріхом, а що – ні. Та є такі речі, класифікацію яких потрібно шукати в біблійних принципах. Деколи люди такі речі, як одяг, традиції (які не є гріховними) відносять до гріха, тому що вони виросли в іншій культурі і важко сприймають все нове. Це можна побачити на прикладі українських емігрантів у США. І одне з найважчих питань – те, що вони не розуміють американської культури. Старше покоління живе минулим і не може пристосувати американську культуру до міста чи села в Україні, з яких виїхали. І на цьому ґрунті відбувається боротьба між поколіннями: молоді розуміють американську культуру, приймають її (я тут не говорю про гріх, бо в США є також культура, яку диктує Голівуд і яка переповнена гріхом), переймають звичаї, які не мають ніякого відношення до гріха, а старші звикли до чогось іншого, і для них це гріх. І замість того, щоб жити в мирі і спокої, християни непокояться і переживають».

Те, що було в культурі апостола Павла, у нашій теперішній культурі теж розцінювалося би по-іншому і вже не було б актуальним сьогодні. Тому важливо триматися Божого Слова і особливо принципів Біблії. Ми не можемо з Божого Слова виривати окремі вірші або твердження, читати їх потрібно в контексті».

Апостол Павло, у свою чергу, радить християнам намагатися догодити єдиному живому Богові і не звертати увагу на тисячі богів, які існують у світі: «Тож про споживання ідольських жертв ми знаємо, що ідол у світі ніщо і що іншого Бога нема, окрім Бога Одного. Бо хоч і існують так звані боги чи на небі, чи то на землі, як існує багато богів і багато панів, та для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе, ми ж для Нього, і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним» (1Кор. 8:4-6).

Культура, в якій нам доводиться жити, містить як гріховні, так і звичайні культурні елементи. Бережімо себе, свою душу від гріховного впливу і вивчаймо Біблію, щоб бути духовною людиною, «яка судить усе, а її судити не може ніхто» (1Кор. 2:15).

Підготував Богдан Галюк.

СЕКРЕТ ГОРІННЯ

Саме таємна кімната розпалює наш вогонь і підтримує його. Я маю на увазі добіла розпечену, вогненну ревність заради Ісуса і заради інтересів Його Царства. Ісус прийшов, щоб запалити вогонь на землі (див. Лк. 12:49). Щоб зберегти свою силу, вогонь повинен постійно підкріплятися близькістю з Богом і часом, проведеним в таємній кімнаті.

Ви призначені для вогню. Ви будете горіти всю вічність — питання тільки, де. Вам є заради того жити, тому що вам є за що помирати.

Боже Слово — це вогонь (Єр. 23:29), і Його присутність сповнена вогнем (Єз. 1:4, 27; Дан. 7:9). Коли ви приходите до Бога, то наближаєтесь до найвеличнішого, палаючого вогню всіх віків. Щоб загорітися духом, ви повинні наблизитися до Бога. Коли ви відчуваєте холод, віддаленість і духовне відчуження, це означає, що настав час піти в усамітнене місце, сісти перед камином Його Слова і дозволити сяйву Його обличчя відновити ваш жар.

Секрет безперервного горіння заради Ісуса не в тому, що ви відзиваєтесь на кожний заклик до вітваря (які б добрі ці заклики не були), і не в тому, що хтось покладе на вас руки і помолившись (яким значним це не було би), не в тому, що ви прослуховуєте касети з доброю наукою чи диски з новітніми піснями поклоніння. Єдиний перевірний засіб, щоб залишитися добіла розпеченим, полягає в нашому постійному посвяченні кімнаті за зачиненими дверима. Саме в цьому місці «дух вогню» (Іс. 4:4) розпалює нашу душу в міру того, як ми споглядаємо славу Його відкритим обличчям (2 Кор. 3:18).

Хочете мати ще більший потяг до таємної кімнати? Запросіть Того, Хто палає, Святого Духа, щоб Він запалив у вашому житті вічний вогонь Своєї полум'яної ревності. Писання говорить: «Жадає аж до задрости дух, що в нас пробуває» (Як. 4:5). Книга Об'явлення так описує Святого

Духа: «А перед престолом горіли сім свічників огняних, а вони — сім духів Божих» (Об. 4:5). Я попросив Господа, щоб і мене можна було описати як того, «що горить перед престолом!».

Як людина, що прагне горіти заради Бога, я подивився на Приповіді децю з іншої точки зору. «Чи візьме людина огонь на лоно своє — і одіж її не згорить? Чи буде людина ходити по вугіллю розпаленому, і не попаляться ноги її?» (Прип. 6:27-28).

Коли ви наближаєтесь до полум'я Божого Слова, по суті, ви берете собі вогонь за пазуху — старий одяг вашого колишнього життя, покритий проказою, згоряє дотла. Вступаючи в вогненну присутність Його таємної кімнати, ви ходите по розпаленому вугіллю, — і ваші ноги загартовуються, щоб ходити дорогами святості, праведності і послуху. Прийміть Божий вогонь всередину себе, і все у вашому житті зміниться! Неможливо обняти це живе полум'я і не змінитися!

Іван Хреститель був людиною, яка горіла для Бога! Бог повів Івана в усамітнене місце пустині, щоб запалити в ньому небесне полум'я. І коли він приготувався до служіння, то був живим вогнем. Зверніть

увагу, що Ісус тричі запитує у Своїх учнів, на що вони ходили дивитися в пустиню.

«Як вони ж відійшли, Ісус про Івана почав говорити народами: «На що ви ходили в пустиню дивитися? Чи на очерет, що

вітер гойдає його? Та на що ви дивитись ходили? Може, на чоловіка, у м'які шати одягненого? Адже ж ті, хто носить м'яке, — по палатах царських. По що ж ви ходили? Може, бачити пророка? Так, кажу вам, — навіть більш, як пророка» (Мт. 11:7-9).

Ісус засвідчував, що люди не ходили до Івана, щоб щось почути, але щоб побачити щось. Ісус говорив, що Іван «світільником був, що горів і світив» (Ів. 5:35). Він був людиною, що загорівся вогнем з небес, людиною, котра плекала свою любов до Бога через непохитне посвячення в таємному місці. Саме таким чином він став палаючим світільником, якого міг побачити увесь народ. Люди приходили звідусіль, щоб подивитися на цей вогонь. Людей завжди приваблює велика пожежа.

Зробіть щось незвичайне. Усамітніться з Богом! Нехай Його «очищуючий вогонь» спалить все у вашому житті, поки не залишиться лише любов. Наш Бог творить «палючий огонь Своїми слугами» (Євр. 1:7). Він зробить вас таким, якщо ви дозволите Йому.

З книги Боба СОРДЖА
«Секрети таємної кімнати».

ПРАЦІ ВИСТАЧИТЬ ДЛЯ ВСІХ

18 грудня в церкві християн віри євангельської м. Тернополя відбулося особливе недільне зібрання — участь у ньому з допомогою перекладачів брали нечуючі люди, які приїхали з м. Ковеля, Чернівців та міст Івано-Франківщини. Ціль поїздки — ознайомити громаду християн віри євангельської з Тернополя зі служінням людям, які позбавлені можливості слухати.

Для самих нечуючих і їхніх перекладачів зібрання проходило в чудовому веденні Духа Святого. Хоча попередніх репетицій

не було, але посвята служінню об'єднала незнайомих людей. Життєві свідчення людей з фізичними вадами про дію живого Бога в їхніх долях торкалися сердець членів церкви, зворушували до сліз, спонукали задуматися над своїм служінням Христу, над особистим виконанням ключового завдання нашого Господа, Який сказав: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!».

Після зібрання члени церкви із вдячністю підходили до перекладачів, висловлюючи своє захоплення, виявляли бажання рухатися в цій праці, навчатися мови жестів.

Бог ясно благословив усіх — і кожен задався питанням: а що я роблю в винограднику Божому?

ХТО Я У ХРИСТІ?

«Тому-то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17).

Два грецькі слова перекладаються як «новий». Перше, «неос», має на увазі щось щойно створене, але при цьому існує багато інших, схожих на нього. Слово, перекладене як «нове» в наведеному вірші, у грецькому оригіналі звучить як «каїнос», що означає «щось, тільки що створене й унікальне у своєму роді».

У Христі ми стаємо абсолютно новими творіннями. Бог не очищає наше старе ество. Він створює абсолютно нове. Коли ми в Христі, ми «стали учасниками Божої Істоти» (2 Петр. 1:4). Бог Сам, в образі Свого Святого Духа займає місце в наших серцях. Ми в Христі, а Він — у нас.

У Христі ми відроджуємося, відновлюємося, і це нове творіння несе духовну спрямованість, тоді як наше старе ество було виключно тілесним. Нове ество підтримує стосунки з Богом, виконує Його волю і присвячує себе на служіння Йому. Це — дії, котрі стара природа не здатна була виконувати і навіть бажати цього. Стара природа мертва для духовних речей — через наші провини й гріхи (Еф. 2:1). Христос дає нам абсолютно нову, святую природу і незаплямоване життя. Наше колишнє життя, мертво для Бога через гріх, поховане, а ми воскресли, щоб «ходити в оновленні життя» з Ним (Рим. 6:4).

Якщо ми належимо Христу, то з'єдналися з Ним і більше не є рабами гріха (Рим. 6:5-6); ми оживлені з Ним (Еф. 2:5); ми відповідаємо Його образу (Рим. 8:29); ми вільні від осудження і ходимо

не за тілом, а за духом (Рим. 8:1); і ми є частиною Тіла Христового з іншими віруючими (Рим. 12:5). Віруючий тепер володіє новим серцем (Єз. 11:19) і був благословлений «усяким благословенням духовним у небесах» (Еф. 1:3).

Ми можемо дивуватися, чому нам не завжди вдається жити так, як написано вище, навіть попри те, що ми віддали своє життя Христу і впевнені у своєму спасінні. Причина в тому, що наша нова природа проживає в старих тілах, і вони перебувають у протистоянні одне з одним. Стара природа мертва, а нова натура продовжує боротися зі старою «оболонкою», в якій проживає. Зло і гріх все ще присутні, але віруючий тепер бачить їх з нової перспективи, і вони більше не керують ним, як раніше.

У Христі ми можемо вибирати протилежності гріху, в той час, як стара природа не була здатна на таке. Тепер ми маємо вибір — підживлювати нове ество Словом, молитвою і послухом, або тлінне тіло — нехтуванням цих речей.

Коли ми в Христі, «в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив» (Рим. 8:37), і можемо радіти в нашому Спасителі, Котрий зробив все можливим (Фил. 4:13). У Христі ми улюблені, прощені і захищені. У Христі ми прийняті, виправдані, відкуплені, примирені і вибрані. Ми переможці, наповнені радістю і миром, ми знаємо істинний смисл життя. Який дивовижний Спаситель, наш Господь Ісус Христос!

ЦЕРКВИ МОЖУТЬ ЗДОБУТИ ПРАВО ЗАСНОВУВАТИ ПРИВАТНІ ШКОЛИ

У Верховній Раді України 13 грудня зареєстровано новий законопроект щодо заснування релігійними організаціями приватних навчальних закладів державного стандарту освіти, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Основна мета законопроекту — забезпечення прав батьків надавати своїм дітям освіту державного стандарту разом із вихованням, що ґрунтується на релігійних цінностях. Це право гарантується багатьма міжнародними договорами, ратифікованими Україною, однак відповідний механізм його реалізації

досі не передбачений національним законодавством.

У зв'язку з цим автори проекту — народні депутати Володимир Стретович, Давид Жванія та інші парламентарі з партії ХДС, а також Ольга Боднар з фракції БЮТ-Батьківщина пропонують зрівняти релігійні організації у правах з

громадськими, благодійними та іншими організаціями й фізичними особами, які мають право засновувати приватні навчальні заклади. Вони посилюються на багаторічний успішний досвід діяльності церковних шкіл у розвинутих країнах, наприклад у Франції, Німеччині та США.

Задля цього законопроект передбачає внесення змін до низки профільних Законів України — «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про професійно-технічну освіту», «Про загальну середню освіту», «Про дошкільну освіту», «Про позашкільну освіту».

Про підтримку цієї ініціативи неодноразово заявляли глави Церков. Останнього разу на потребі подібних змін наголосила Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій у зверненні до Президента України від 21 квітня 2011 року.

Інститут релігійної свободи.

**Місія милосердя
«Добрий самарянин»
ЗАПРОШУЄ МЕЦЕНАТІВ!
Разом будемо служити Богові!**
**Р/р 26002000007923
у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

ПЕРЕБУВАТИ В СЛОВІ

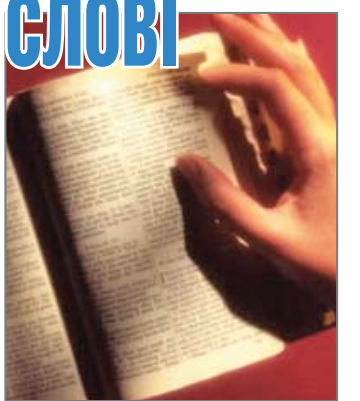
В Євангелії від Івана Ісус говорить про те, що ми повинні перебувати в галузці, щоб принести багато плодів. І що Він обчищає її, щоб рясніше родила. А далі читаємо ще цікавіше: «Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті» (Ів. 15:3): «Перебувайте в Мені, а Я в вас!.. Бо без Мене нічого чинити не можете ви» (15:4-5).

Якщо ми не перебуватимемо в Христі, ми не зможемо принести плоду і взагалі нічого путнього зробити не здатні.

Що ж це значить — перебувати у Христі? Апостол Іван у Першому своєму посланні пише: «А хто Його заповіді береже, той у Ним пробуває, а Він у ньому».

Звернімо увагу на слово «береже». Берегти — це не тільки й не стільки щодня просто читати Біблію, це ще й жити цим Словом, берегти Його у своєму серці, брати Слово Боже за основу своїх думок і вчинків, стосунків, мотивів.

У Псалмах читаємо, що Господь поставив Слово Своє вище всякого імені, а в Об'явленні — що це одне з Імен Ісуса Христа. І коли Слово Боже перебуває в нас, коли воно лежить в основі всього нашого життя, то тоді Сам Господь діятиме в ньому, тоді Його сила, Його життєдайна благодать проявлятимуться в нашому житті, у служінні, в стосунках. Тож перебуваймо у Слові!

№ 1 (88) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2012 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726